

Liahona

Pionerer: Deres
heroiske liv, vores
trosarv, s. 20, 28

De tolv apostle:
En global kaldelse og et personligt kald,
s. 12

Overvind usikkerhed –
en venlig handling ad
gangen, s. 22

KIRKEN
ER HER

Bangalore i **Indien**

Her er lidt fakta om Kirken i Indien:

1 Tempel skal der bygges i Bangalore

Medlemmer af Kirken **13,570**

43 Menigheder og grene (Convent Road Menigheds kirke ses midt på nederst på fotografiet)

Missioner **2** ಯೆವನು ಕ್ರಿಸ್ತನು
and Doree sutra rd

5 indiske sprog, hvorpå dele af eller hele Mormons Bog er tilgængelig

Større sprog tales i Indien **22**

1851 Adskillige mennesker blev døbt, og man oprettede en lille gren i Kolkata.

1993 Missionen i Bangalore i Indien oprettes med 1.150 medlemmer fordelt i 13 grene.

2007 Missionen i New Delhi i Indien oprettes.

2012 Den første stav oprettes i Hyderabad af præsident Dallin H. Oaks.

Hvordan kan vi skabe en inkluderende kultur i Kirken?

8

Himlen har alt med det at gøre

Det er et sjældent privilegium at interviewe hvert enkelt medlem af De Tolv Apostles Kvorum for at skrive om det hellige apostle-embede (se »Vi er vidner«, side 12).

Efter vi havde mødtes med præsident M. Russell Ballard, fungerende præsident for De Tolvs Kvorum, kastede jeg et blik tilbage på hans kontor. Han sad ved sit skrivebord og skrev på en tale til generalkonferencen. Han er den af Kirkens generalautoriteter, der har siddet i længst tid – han blev opretholdt til De Halvfjerds' Første Kvorum i 1976. Han ser både træt og energisk ud på en og samme tid. »Hvordan har du det?« havde han lige spurgt mig, efterfulgt af en mild formaning: »Nu skal du ikke knokle dig selv halvt ihjel.« Det kom fra en, der havde accepteret et kald til bogstaveligt talt at knokle sig ihjel i Herrens tjeneste, så den bemærkning betød meget for mig.

De Tolv er kaldet til at »styre alle [Kirkens] anliggender blandt alle folkeslag« (L&P 107:33). Men når man er sammen med dem, skifter de fokus fra den verdensomspændende kirke til det enkelte menneske foran dem. De kommer fra høje stillinger i verden, og alligevel er det ord, der kommer til mig, når jeg forlader deres kontorer, altid de samme – ydmyg og venlig.

»Jeg spørger sommetider mig selv: »Hvordan i alverden er jeg havnet her med disse store mænd?« fortalte præsident Ballard mig. Så sagde han: »Himlen har alt med det at gøre.« Jeg håber, at I vil nyde dette glimt ind i apostlenes kaldelser.

Sarah Jane Weaver
Redaktør for *Church News*

Vi er vidner:
De Tolv Apostle i dag
Sarah Jane Weaver og
Jason Swensen

12

Vores vedvarende arv
som pionerer

20

Et helligere mønster
for tjeneste
Ældste Patrick Kearon

22

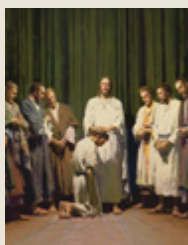
- 5 Religion: En velsignelse for os og samfundet**
Religion påvirker ikke blot vores ånd, men også vores samfund, helbred og forhold.
- 6 Profiler af tro: Iona Wikaira – Kaikohe i New Zealand**

Iona har set vigtigheden af holde fast i sine standarder. Hun er i stand til holde hovedet koldt, når hun fokuserer på Frelseren.

- 8 Principper for omsorg: Hvordan kan vi skabe en inkluderende kultur i Kirken?**
Når vi udvikler en inkluderende indstilling, kan vi ændre livet for dem, der måske er ensomme.
- 12 Vi er vidner: De Tolv Apostle i dag**
Sarah Jane Weaver og Jason Swensen
Nutidens apostle deler deres tanker om deres hellige kald.
- 20 Vores vedvarende arv som pionerer**
Hvordan kan I lære og dele jeres pionerarv?
- 22 Et helligere mønster for tjeneste**
Ældste Patrick Kearon
Omsorg er et af de definerende træk ved medlemmer af Kirken. Se, hvordan I kan øge jeres evne til at drage omsorg for andre.
- 28 Saml et kompagni**
I dette uddrag fra det endnu ikke udgivne bind 2 af *De hellige*, forbereder de første medlemmer af Kirken sig på at drage vespå.
- 32 Sidste dages hellige røster**
Hendes løfte til et barn bliver en velsignelse; bøn giver fred midt i en familiestrid; et forstyrret øjeblik erstattes af noget dejligt; hans mod fører til indsigt.
- 36 Velsignelser ved selvhjulpenhed: Seks trin til at få et job**
Bruno Vassel III
Her er seks enkle trin til at finde og få det job, der passer til jeres evner.

 Hurtiglæst

På omslaget
Kristus ordinerer
de tolv apostle,
af Harry Anderson

Afsnit

Unge voksne

42

Personlige erfaringer fra dem, der er **kommet tidligt hjem** fra deres mission, viser, at I kan komme igennem denne overgang **med Frelserens hjælp**.

Unge

50

Han har brug for Herrens hjælp for at komme på college; **arbejde er en glæde**, ikke en pligt; I kan **være et vidne om Kristus**; en ørken bliver et åndeligt helle; et brev er den bedste gave og **hvad I finder i Mormons Bog**.

Børn

Lille Liahona

Lær, hvordan man **deler evangeliet** i kærlighed. Læs om, hvordan medlemmer lever i Cambodja. Beslut, **hvad det at være kristen betyder** for jer.

UDVALGTE DIGITALE ARTIKLER

Slip skuffelsen*Selvhjulpethedstjeneste*

Livet er fuld af udfordringer. Men der er altid en måde at finde glæde og håb på igen.

Støt de missionærer, der kommer tidligt hjem*Kevin Theriot, ph.d.*

Tidligt hjemvendte missionærer har brug for vores kærlighed og forståelse.

**JULI 2019, ÅRGANG 168, NR. 7
LIAHONA 18607 110**

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk

Det Første Præsidentskab: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De Tolv Apostles Kvorum:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Randy D. Funk

Vejledere: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Craven, Sharon Eubanks, Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Larry S. Kacher, Erich W. Kopschke, Lynn G. Robbins

Adm. direktør: Richard I. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter:

Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Camila Castrillon

Redaktion: Maryssa Dennis, David

Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Fitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Ledende art director: J. Scott Knudsen

Art director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret: Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygj, Ginny J. Nilson, Marrison M. Smith

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy R. Barker

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse:

Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th,
DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution:

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga,
MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås,
Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller
adresseændring kan ske ved henvendelse
til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år
(Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org/ eller
Danske Bank: 4073-6532136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

LÆS MERE

I appen Evangelisk bibliotek og på liahona.lds.org kan I:

- Finde seneste nummer.
- Finde indhold, der kun findes digitalt.
- Søge i tidligere numre.
- Indsende jeres historier og feedback.
- Tegne abonnement eller give et som gave.
- Styrke jeres studium med digitale værktøjer.
- Dele favoritarikler og videoer.
- Hente eller udskrive artikler.
- Lytte til jeres yndlingsartikler.

KONTAKT OS

Send jeres historier og feedback til
liahona@ldschurch.org.

Indsend jeres trosfremmende historier
via liahona.lds.org eller e-mail til:

Liahona, floor 23

50 E North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2019 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret:

Medmindre andet er angivet må enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan trækkes tilbage når som helst. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse er anført restriktioner. Spørgsmål om ophavsret bør rettes til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City,

UT 84150, USA; eller send e-mail til:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada: July 2019 Vol. 168 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 001-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

RELIGION: En velsignelse for os og samfundet

Tro og religion er en væsentlig del af vores identitet. Vores tro, og religion i almindelighed påvirker vores dagligdag. Flere studier af kristne trosretninger og andre religioner har vist, at troende har bedre helbred og med større sandsynlighed bidrager til deres samfund. De forskningsresultater, der præsenteres her, er blot et par eksempler på de mange måder, som religion påvirker os på:

Relationer

NOTER

1. Se Arthur C. Brooks, *Gross National Happiness: Why Happiness Matters for America – and How We Can Get More of It*, 2008, s. 52.
2. Se Rodney Stark, *America's Blessings: How Religion Benefits Everyone, Including Atheists*, 2012, s. 4.
3. Se Robert D. Putnam, *Bowling Alone*, 2000, s. 66-67.
4. Tyler J. VanderWeele, »Does Religious Participation Contribute to Human Flourishing?«, *Big Questions Online*, 14. jan 2017, bigquestionsonline.com.
5. Stark, *How Religion Benefits Everyone*, s. 4.
6. Brooks, *Gross National Happiness*, s. 48.
7. Se Andrew Sims, *Is Faith Delusion?, Why Religion is Good For Your Health*, 2009, s. 220.
8. Se Stark, *How Religion Benefits Everyone*, s. 4, 106-107, 111.

RELIGIØSE MENNESKER:

▶ HAR STØRRE TENDENS TIL AT MELDE SIG SOM FRIVILLIGE,¹ GIVE TIL VELGØRENHED² OG MELDE SIG IND I KLUBBER OG FORENINGER.³

▶ HAR SUNDERE »SOCIALE RELATIONER OG MERE STABILE ÆGTESKABER« SÅVEL SOM ET STØRRE SOCIALT NETVÆRK.⁴

▶ »ER MERE TILBØJELIGE TIL AT GIFTE SIG OG MINDRE TILBØJELIGE TIL AT BLIVE SKILT [OG DE] UDTRYKKER EN STØRRE GRAD AF TILFREDSHED MED DERES ÆGTEFÆLLE.«⁵

▶ »ER CIRKA EN TREDJEDEL MERE TILBØJELIGE ... TIL AT SIGE, DE ER MEGET LYKKELIGE.«⁶

▶ LIDER MINDRE AF DEPRESSION OG ANGST.⁷

▶ TENDERER TIL AT LEVE SYV ÅR LÆNGERE, END FOLK DER IKKE ER RELIGIØSE.⁸ ■

Samfund

Helbred

Iona Wikaira

Kaikohe i New Zealand

Selvom Iona møder udfordringer som fængselsbetjent, finder hun styrke og kan forblive rolig gennem sin tro på Jesus Kristus.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAF

Jeg har opdaget, at når folk på ens arbejde finder ud af, at man er medlem af Kirken, så vækker det respekt for en og Kirken, når de kan se, at man holder fast i sine standarder, trods det miljø man er i. Derfor er det vigtigt for mig at prøve at være et godt eksempel på en sidste dages hellig.

I hver situation tænker jeg: »Hvordan vil Frelseren gerne have, at jeg opfører mig?« eller »hvordan ønsker han, at jeg tackler dette?« Jeg prøver i alle situationer at sikre mig, at alle mine handlinger afspejler det, som Frelseren ville gøre. Det hjælper mig til bevare roen og holde hovedet koldt, trods alt kaosset i et hårdt arbejdsmiljø.

LÆR MERE

Præsident Thomas S. Monson (1927-2018) underviste om vigtigheden af at være et eksempel for alle omkring os, se lds.org/go/7197.

I kan finde flere profiler af tro på lds.org/go/18.

Principper for omsorg

Hvordan kan vi skabe en inkluderende kultur i Kirken?

Når vi ser os omkring i vores menigheder og grene, ser vi mennesker, der bare let passer ind. Hvad vi måske ikke ser er, at der selv blandt dem, der synes at passe ind, er mange, der føler sig udenfor. En undersøgelse har for eksempel for nylig afdækket, at næsten halvdelen af alle voksne i USA rapporterer, at de føler sig ensomme, udenfor eller isolerede fra andre.¹

Det er vigtigt at føle sig inkluderet. Det er et grundlæggende menneskeligt behov, og det gør ondt, når vi føler os ekskluderet. Det kan afføde tristhed eller vrede at føle sig udenfor.² Når vi ikke føler, at vi hører til, har vi en tendens til at søge et sted, hvor vi føler os mere behageligt til mode. Vi har brug for at hjælpe alle til at føle, at de hører til i Kirken.

Inkluder som Frelseren

Frelseren var det fuldkomne eksempel på at sætte pris på og inkludere andre. Da han valgte sine apostle, valgte han dem ikke ud fra status, velstand eller høje positioner. Han værdsatte den samaritanske kvinde ved brønden og vidnede for hende om sin guddommelighed, til trods for at jøderne så ned på samaritanerne (se Joh 4). Han ser på hjertet og gør ikke forskel på folk (se 1 Sam 16:7; L&P 38:16).

Frelseren sagde:

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:34-35).

Hvad kan vi gøre?

Sommetider er det svært at sige, om nogle føler sig udenfor. De fleste mennesker siger det ikke – i det mindste ikke tydeligt. Men med et kærligt hjerte, Helligåndens vejledning

og en indsats for at være opmærksom, kan vi se, om nogle ikke føler sig inkluderet ved Kirkens møder og aktiviteter.

Eventuelle tegn på, at nogle føler sig ekskluderet:

- Tillukket kropssprog, for eksempel tæt korslagte arme eller et stift nedadrettet blik.
- Sætter sig bagerst eller sidder alene.
- Deltager ikke eller deltager uregelmæssigt i kirken.
- Går tidligt fra møderne eller aktiviteterne.

- Deltager ikke i samtaler eller lektioner.

Dette kan også være tegn på andre følelser, såsom generthed, angst eller utryghed. Medlemmer kan føle sig »anderledes«, når de er nye i Kirken, kommer fra et andet land eller en anden kultur eller de for nyligt har oplevet en traumatisk livsændring som skilsmisse, dødsfald i familien eller de er vendt tidligt hjem fra mission.

Uanset, hvad det kan skyldes, bør vi ikke tøve med at række ud i kærlighed. Det, vi siger, og det, vi gør, kan skabe en følelse af, at alle er velkomne, og der er brug for dem.

FORTÆL OM JERES OPLEVELSER

Send os jeres erfaringer med at drage omsorg for andre eller at være blevet draget omsorg for. Gå ind på liahona.lds.org og klik på »Submit an Article or Feedback«.

Måder at være inkluderende og velkommende på

- Sæt jer ikke altid med de samme mennesker i kirken.

- Indlem andre i samtaler.

- Tag jer tid til at tænke over, hvad det egentligt betyder, at Kirken er for alle, uanset deres baggrund. Hvordan kan vi omsætte dette til virkelighed?

- Indbyd andre til at være en del af jeres liv. I kan inkludere dem i aktiviteter, som I allerede planlægger.

- Udtryk kærlighed og giv oprigtige komplimenter.

- Afhold jer ikke fra at være venner, blot fordi en person ikke lever op til jeres forventninger.

- Når I lægger mærke til noget unikt ved et menneske, så vær interesseret i det i stedet for at skøjte hen over det eller undgå det.

- Find og byg på fælles interesser.

- Se bagom menneskers udseende og prøv at se mennesket bag. (Mere om dette emne kan læses i »Omsorg er at se andre, som Frelseren gør«, *Liahona*, juni 2019, s. 8-11).

Velsignet ved inddragelse

Christl Fechter flyttede til et andet land efter krig havde splittet hendes fædreland. Hun kunne ikke tale sproget særlig godt og kendte ikke nogen i sit nye nabolag, så til at begynde med følte hun sig isoleret og ensom.

Som medlem af Kirken, mønstrede hun mod og begyndte at deltage i sin nye menighed. Hun var bekymret for, at hendes tykke accent ville afholde folk fra at tale med hende eller at hun ville blive dømt for at være enlig kvinde.

Men hun mødte mennesker, der så ud over, at hun var anderledes og bød hende velkommen i deres vennekreds. De rakte ud i kærlighed, og snart havde hun travlt med at hjælpe med at undervise i en primaryklasse. Børnene var gode eksempler på at acceptere, og følelsen af at være elsket og nyttig styrkede hendes tro og hjalp til at vække hendes livslange hengivenhed mod Herren til live igen.

Det er ikke altid let at føle sig godt tilpas blandt mennesker, der er anderledes end os. Men med øvelse kan vi blive bedre til at sætte pris på forskellighederne og påskønne det unikke, som det enkelte menneske kan bidrage med. Som ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, så kan vores forskelligheder hjælpe os til at blive et bedre og lykkeligere folk: »Kom, hjælp os med at opbygge og styrke en kultur af heling, venlighed og barmhjertighed mod alle Guds børn.«³ ■

NOTER

1. Se Alexa Lardieri, »Study: Many Americans Report Feeling Lonely, Younger Generations More So«, *U.S. News*, 1. maj 2018, usnews.com.
2. Se Carly K. Peterson, Laura C. Gravens, and Eddie Harmon-Jones, »Asymmetric Frontal Cortical Activity and Negative Affective Responses to Ostracism«, *Social Cognitive and Affective Neuroscience*, bind 6, nr. 3 (juni 2011), s. 277-285.
3. Dieter F. Uchtdorf, »Tro, kærlighed og handling«, *Liahona*, nov. 2018, s. 48.

FIND MERE

For flere ideer, læs: »Vi kan gøre det bedre: Byd andre velkommen i folden«, *Liahona*, sep. 2017.

OMSÆT DET I PRAKSIS

Søster Linda K. Burton, Hjælpeforeningens tidligere hovedpræsident, har sagt: »lagttag først og tjen så« (*Liahona*, nov. 2012, s. 78). Det råd kan, hvis vi følger det, være en hjælp til, at vi skaber menigheder og grene, hvor alle føler sig inkluderede og nødvendige. Her er nogle flere ideer til overvejelse:

- Når vi træder ind i vores kirkebygning, kan vi **se os omkring og lægge mærke til**, hvem Herren ønsker, at vi tager ind i vores vennekreds den dag.
- Sommetider undgår vi dem, der adskiller sig fra os eller som går igennem en svær tid, fordi vi er bange for at sige noget forkert. Det kan give dem følelsen af at være isoleret, og undre sig over, hvorfor ingen taler til dem. **Sæt jer hos dem, udtryk kærlighed og stil oprigtige spørgsmål**. Spørg om deres erfaringer med udfordringer, og hvordan I kan hjælpe.
- I vores taler og i vores søndagslektioner kan vi vælge at **bruge eksempler, der viser, at enkeltpersoner og familier i mange forskellige situationer** kan efterleve evangeliet og nyde dets velsignelser.
- Klassemedlemmer kan blive rigt velsignet, når lærere **inkluderer medlemmer af forskellig alder, nationalitet og familiestruktur**. Vi har meget at lære af de mange trofaste medlemmer af Kirken, der har andre erfaringer, end vi har.
- Lærere kan skabe et trygt sted, hvor alle kan dele deres erfaringer med at efterleve evangeliet. Når som helst, der bidrages med en kommentar, kan en lærer **svare positivt på det, der er blevet sagt**. Så vil klassens medlemmer være mere tilbøjelige til at føle tillid og tryk ved at dele deres tanker.

Vi er vidner: De Tolv Apostle i dag

Nutidens apostle deler deres tanker om deres hellige kald.

Sarah Jane Weaver og Jason Swensen

Kirkenyt

Lde 189 år, der er gået siden Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret, er 102 mænd blevet kaldet til at tjene som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum. Selvom Herren har forestået mange ændringer i Kirken siden da, er apostlenes grundlæggende pligter forblevet de samme.

Fra sit kontor i nærheden af Tempelpladsen talte præsident M. Russell Ballard, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, om det åndelige mandat, som apostlene er blevet givet til at vidne om Frelseren rundt om på jorden, om den særlige forbindelse de har med missionærerne og om udbredte fejlopfattelser omkring det at være »apostel, seer og åbenbarer«. Da præsident Ballard blev spurgt, om der var andre medlemmer af De Tolvs Kvorum, som han ville anbefale til at tale om deres hellige kaldelse til denne artikel, var han hurtig til at svare: »Ja. Allesammen.«

At være i harmoni og på højde med

Dagens apostle står over for store udfordringer. De tjener menigheder verden over, hvor nogle prøves af politiske uroligheder, opbrud af familien, uophørligt pres fra de sociale medier og økonomisk usikkerhed. Det er vigtigt for apostlene at forstå de udfordringer og omstændigheder, som medlemmerne står med og i.

Som kirkeledere må apostlene lære folk og deres situation at kende for bedre at kunne tjene dem.

»Vi er nødt til at vide, hvilke ting der påvirker folks liv,« siger ældste Ulisses Soares. »Apostlene er nødt til at være i en konstant proces med at lære, undersøge og modtage inspiration og åbenbaring.«

Selvom det er vigtigt at være på højde med det, medlemmerne står over for, er det endnu mere vigtigt for apostlene at lytte nøje til Guds vejledende røst og være i harmoni med Herrens vilje, siger præsident Ballard. »Dette er Herrens kirke, og vores store udfordring er at være sikre på, at vi er i harmoni med det, han ønsker, at vi udfører i hans rige her på jorden,« siger præsident Ballard.

Særlige vidner

Efterhånden som hver enkelt apostel taler om sit kald, bliver det tydeligt, at det administrative ikke er deres primære bekymring. Deres vigtigste ansvar er præcis det samme, som det altid har været – de skal være »særlige vidner om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23).

Frelserens sidste formaning til sine apostle (se Matt 28:19-20) var at »gå ud og undervise og vidne og døbe og opbygge og styrke hans kirke,« siger præsident Ballard.

I dag er apostlenes opdrag ikke ændret. »Først og fremmest er vi hele tiden vidner om, at Herren Jesus Kristus vitterligt lever,« siger ældste David A. Bednar. »Vi er ikke administratorer, vi er tjenere i Jesu Kristi evangelium.«

»Det er apostlenes ansvar at være omrejsende vidner overalt i verden,« siger ældste Jeffrey R. Holland. »Vi ønsker, at selv den mest geografisk afsides beliggende enhed i Kirken, skal føle, at der er et meget tæt bånd mellem dem og Herrens profet,« siger han. »Det siges ofte, at »Kirken får verden til at føles lille.« Hvad angår apostolsk kontakt, så håber vi, at det altid er tilfældet.«

At nå hver stav

Ældste Quentin L. Cook forklarer, at over en fireårig periode får hver eneste stav og menighed og gren i Kirken besøg af et medlem af De Tolv, der kommer og mødes med lederne og oplærer dem i profetiske prioriteter.

»Lederskabskonferencer har gjort, at vi kan opfylde vores doktrinære opdrag med at »opbygge kirken og styre alle dens anliggender blandt alle folkeslag« (L&P 107:34) under ledelse af Det Første Præsidentskab,« siger han.

Medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorums samlede rige og dybe erfaringer hjælper med at vejlede de lokale ledere, når de skal træffe vigtige beslutninger, der skal opmuntre og støtte medlemmerne igennem deres udfordringer,« siger ældste Bednar.

»Når vi kommer ud de forskellige steder, mærker vi medlemmernes godhed,« siger ældste Gerrit W. Gong. »Vi hører om deres erfaringer, og vi lærer ting, der hjælper os til at

forstå, når vi som kvorum rådfører os med hinanden om, hvad der sker i de forskellige dele af verden og i forskellige grupper i Kirken.«

At rejse til lederskabskonferencer »giver os mulighed for at omgås med vidunderlige, søde mennesker,« siger ældste Cook. »Vi kommer i deres hjem, og vi har mulighed for at drage omsorg for dem ... Det er det at drage omsorg for de hellige, der rører os mest om hjertet. Vi gør det med vejledning fra Helligånden og Frelseren og med den viden, vi har tilegnet os gennem erfaring, hvoraf nogle er for hellige at fortælle om,« siger han.

For den enkelte

Efter 43 år som generalautoritet og nu for fjerde årti i tjeneste i De Tolv Apostles Kvorum har præsident Ballards pligter ført ham til de fleste lande i verden og gjort ham i stand til at tjene utallige medlemmer og missionærer ansigt

Ordet apostel stammer fra et græsk ord og betyder »udsending«. Ligesom Frelseren gjorde med de første apostle, sender han stadig sine apostle »ud i alverden« (Mark 16:15-16).

til ansigt. Millionvis har tunet sig ind for at høre hans taler til generalkonferencen og foredrag. Men selvom han har et globalt ansvar, hjælper Helligånden ham til at skabe forbindelse med og velsigne individer. »Dette tilsyneladende paradoks er Frelserens måde at gøre det på,« siger han. »Jeg får sommetider et brev fra nogle, der siger: ›Jeg var til et møde, og du sagde noget, der ændrede mit liv.‹ Det er Helligåndens kraft. Herren leder sin kirke ned i mindste detalje.«

Et »utalligt antal søde, enkle oplevelser med medlemmer af Kirken overalt i verden definerer den apostolske tjeneste,« siger ældste Bednar. »Herren sender et medlem af De Tolvs Kvorum til specifikke steder på bestemte tider, hvor vi møder trofaste sidste dages hellige og andre, der ofte kæmper eller som står i behov for trøst og bekræftelse. Gud leder de interaktioner,« siger ældste Bednar.

Ældste Ronald A. Rasband fortæller, at efter han var blevet kaldet til apostelembedet, havde han brug for at bruge ekstra

tid på alle sine aktiviteter i livet, så han kan hilse på medlemmer af Kirken og andre. »Det handler ikke om mig,« siger han. »Det handler om den respekt og ære, som medlemmerne af denne kirke har for apostelembedet.«

Ældste Rasband fortæller, at han under sin ordination til apostel blev instrueret: »Vi indsætter dig i en stilling, hvor du skal være et særligt vidne om Kristi navn i hele verden ... til alle tider og under alle omstændigheder.« De ord blev inkluderet i min ordination: ›Til alle tider og under alle omstændigheder.«

Et vigtigt forhold

Apostlene og Kirkens over 70.000 fuldtidsmissionærer deler et helligt og tilmed gensidigt afhængigt forhold.

Ordet *apostel* kommer af et græsk ord, der betyder »udsending«, forklarer ældste Dale G. Renlund. Tænk over Frelserens meget sigende opdrag til sine første apostle: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelles« (Mark 16:15-16).

Ved at følge den befaling er De Tolv »retfærdigt engagerede« i missionering og formidling af budskabet om evangeliet,« siger præsident Ballard.

Ligesom for Paulus i tidligere tider, uddelegerer nutidens apostle bønsumt deres pligt til at fortælle andre om evangeliet. Og på apostelagtig manér, udsendes missionærer over hele kloden for at forkynde Kristi evangelium. »Det er De Tolv, der bruger de nøgler, de har, der tildeler dem en mission,« siger ældste Bednar. »Og så sender vi dem ud.«

Herren forbliver den vejledende leder af missioneringen. Han bemyndiger sine levende apostle, der til forskellige tider udpeges til at tjene i Det udøvende råd for missionering, for at formidle sine ønsker til de fuldtidsmissionærer, der arbejder i marken. Sådanne administrative pligter handler om langt

Præsident Ballard i Spanien

Ældste Holland i England

Ældste Uchtdorf i Rusland

mere end blot »at drive en organisation«, siger ældste Bednar. Apostlene har præstedømmenøglerne til Israels indsamling. »Vi sørger for det åndelige overblik og ledelsen, så arbejdet udføres på den måde, som Herren ønsker det,« siger han.

Ældste Dieter F. Uchtdorf er formand for Kirkens udøvende råd for missionering. På hans skrivebord står der en lille bronzefigur af et missionærmakkerpar, der hjuler af sted på deres cykler, måske skal de skynde sig til en undervisningsaftale. Når som helst han ser på den bronzefigur, bliver han mindet om det ubrydelige bånd mellem apostlene og missionærerne. »Hver og en af de 70.000 missionærer udfører et helligt hverv og er kaldet af Herren med et brev fra profeten til at være repræsentanter for Frelseren. De er De Tolvs forlængede arm.«

»Vi mødes med dem, når som helst vi har tid,« siger præsident Ballard. »Vi lader dem stille spørgsmål. Vi prøver at hjælpe dem med at finde, undervise, døbe og styrke vor himmelske Faders børn.«

Begge grupper arbejder sammen og udsendes for at dele det gode budskab om evangeliet rundt om i verden. »Vi betragter fuldtidsmissionærerne som vores makker,« siger ældste D. Todd Christofferson.

Fejlopfattelser

Selvom nogle udenforstående observatører kan tænke, at Kirken ledes som en virksomhed, svarer apostlembedet »ikke til at være virksomhedsleder, det er ganske anderledes,« siger Gary E. Stevenson. »Jesu Kristi apostles rolle er i virkeligheden en omsorgsdragende, sjælehyrdes rolle.« Rollen som vidne om Jesus Kristus for verden »danner og definerer os«.

Ældste Neil L. Andersen siger, at der ikke er nogen

grupperinger, lobbyvirksomhed eller magtcentre i De Tolvs Apostles Kvorum. Der er »forskellige holdninger«, men »der er ikke store egoer«.

Herren sætter en masse mennesker sammen med forskellige professioner og baggrund, siger ældste Andersen. Men »de er fælles om deres vidnesbyrd om Frelseren og deres ydmyghed. De har ikke søgt deres stilling, de prøver ikke at være den klogeste person i lokalet. Det kan Herren arbejde med. Jeg har aldrig set nogen [af De Tolvs] vise vrede, og jeg har aldrig set nogen nedgøre en anden.«

»Ydmyghed kendetegner apostlembedet,« siger ældste Uchtdorf. Deres kaldelse gør dem genkendelige næsten alle vegne, de kommer hen, »men vi ved, at det ikke handler om os – det handler om Herren. Vi repræsenterer ham ... Det handler om hans storhed.«

Vi er alle kaldet til at tjene

Efter Frelserens død og opstandelse, underviste han sine disciple i 40 dage, hvorefter han fór til himmels.

Ældste Christofferson i Mexico

Ældste Bednar i Peru

Ældste Cook i Argentina

Medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum mødtes og spurgte Herren om råd, for de stod med en ledig plads, der var forårsaget af Judas Iskariots forræderi og død.

De fandt frem til to mænd, Matthias og Barsabbas, og de bad Herren om, hvem han havde »udvalgt ... og loddet faldt på Matthias, og han blev regnet med som apostel sammen med de elleve« (se ApG 1:23-26).

»Hverken dengang eller nu er kaldet som apostel en bedrift eller præstation,« forklarer ældste Renlund. »Det er ikke en kaldelse, man gør sig fortjent til. I Apostlenes Gerninger 1 blev Matthias valgt frem for Barsabbas. Gud fortæller os ikke hvorfor. Men en ting ved vi, og det er, at Barsabbas' vidnesbyrd omkring Frelseren og hans opstandelse svarede helt til Matthias'.

Gud valgte,« forklarer han. »Hvis Barsabbas passede den kaldelse, han end havde, ville hans belønning ikke være anderledes, end den Matthias ville få, for så vidt han højnede sin kaldelse.«

Ældste Andersen i Brasilien

Akkurat ligesom Barsabbas' vidnesbyrd modsvarede Matthias' vidnesbyrd, har ethvert medlem af Kirken ret og mulighed for at »udvikle et apostelagtigt forhold til Herren«, siger præsident Ballard.

At tjene Herren og Kirken er »et privilegium og en velsignelse. Det er en ære«, siger ældste Uchtdorf. »Herren viser sin kærlighed til os, og vi kan vise vores kærlighed til Herren ved at gøre, hvad end han beder os om.«

En hellig oplevelse

»Det at være en del af et omrejsende højråd er en hellig oplevelse,« siger ældste Andersen. »Når vi bærer vidnesbyrd, går det vidnesbyrd i hjertet på folk, til dels på grund af vores kaldelse.«

Ældste Christofferson fortæller, at han i begyndelsen af sit kald som apostel følte sig overvældet af alle forventningerne. Men så modtog han et enkelt budskab fra Herren: »Glem dig selv og hvad folk måtte tænke om dig, uanset om du imponerer eller skuffer dem eller noget andet. Du skal blot fokusere på det, jeg ønsker at give dem gennem dig. Fokuser på det, jeg ønsker, at de hører fra dig.«

For adskillige år siden var ældste Christofferson på besøg i Mérida i Venezuela, hvor en lille dreng, der måske var 7 år, fik øje på ham gennem et vindue og begyndte at råbe: »El Apostol, el Apostol!« (»Apostlen, apostlen!«).

»Det var en meget beskeden hændelse, men for mig viser den dybden af den anerkendelse selv børn har af det kald,« siger han. »Det handler ikke om personen, der har kaldelsen. Det barn havde lært den påskønnelse af kaldet og det, det repræsenter.« ■

FOTOGRAFER: JUAN ANTONIO RODRIGUEZ (SPANIEN), SIMON JONES (ENGLAND), LUIS ANTONIO ARROYO ABANDO (PERU), CHRISTEN ALBO (ARGENTINA), DALENE GRIFFIN (MEXICO), ALEXANDRE BORGES (BRASILLEN)

Hvordan vi støtte vores ledere?

Sarah Jane Weaver og Jason Swensen

Kirkenyt

Ved at vælge at opretholde De Tolv Apostle, vælger Kirkens medlemmer at vise deres tillid til hver apostels løfte om lydighed mod Frelseren.

I de tåretunge dage efter skovbrande havde ødelagt hele nabolag i Sonoma County i Californien i oktober 2017, rejste ældste Ronald A. Rasband fra De Tolv Apostles Kvorum til de ramte lokalområder for at være sammen med de sidste dages hellige.

Han var på en omsorgsmission. Han og søster Melanie Rasband trøstede de brandramte medlemmer i deres kirkebygninger og deres forkullede hjem.

Og hvor end han kom, kom medlemmerne frem for at give ham hånden. Det var en godkendende gestus. De takkede apostlen for hans støtte. Men i hvert håndtryk lå der også en fælles forståelse af, at de også støttede ham.

En trosgerning

»Opretholdelse er en hellig handling, der forbinder medlemmerne af Kirken med Kirkens ledere,« siger Gary E. Stevenson. Med flere end 16 millioner medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er der relativt få medlemmer, der nogensinde taler ansigt til ansigt med en apostel eller giver ham hånden. »Men hvert medlem har mulighed for at få en personlig forbindelse med dem og andre kirkeledere gennem sin formelle opretholdelse ved håndsoprækning og daglige støttende handlinger,« siger præsident M. Russell Ballard, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

»Vi opretholder med vores håndsoprækning, men også med vores hjerte og handlinger,« siger ældste Gerrit W. Gong. »Vi opretholder Kirkens ledere på samme måde, som vi opretholder hinanden. Vi ved, at vi er bundet af pagt.«

»At bede for apostlene forbliver en uvurderlig del af opretholdelsen,« siger ældste Ulisses Soares. »Vi er almindelige mennesker, og Herren har kaldet os til at gøre noget, der ligger ud over vores naturlige evner. Men vi føler, at vi kan udrette det, fordi folk beder for os.

Tro går forud for og følger opretholdelsen,« tilføjer ældste Soares. »Ved at støtte apostlene hjælper I Frelseren til at fremme hans værk. Jeres tro hjælper Herren til at opnå det, han formidler gennem sine profeter og åbenbarere.«

»Jeg elsker billedet af armen i ret vinkel og betydningen af det,« siger ældste Jeffrey R. Holland. For apostlene svarer det at blive opretholdt af medlemmerne i Kirken rent åndeligt til at modtage livgivende føde, tilføjer han. »Enhver stemme tæller og enhver hjælpende hånd anerkendes. Ingen behøver at tjene alene i Kirken, uanset hvilket kald vi har.«

Mangeårig praksis

Opretholdelsen af apostlene er en praksis, der går helt tilbage til gengivelsen af Jesu Kristi evangelium. Fra den første dag blev de tidlige hellige opfordret til at give deres

Ældste Rasband i Indien; ældste Stevenson i Hong Kong; ældste Renlund i Brasilien; ældste Gong i Shanghai i Kina; ældste Soares på Brigham Young University

samtykke til kaldelsen af Kirkens ledere og opretholde dem i den kaldelse.

Den 6. april 1830 samledes Joseph Smith og hans nydøbte tilhængere i en lille bjælkehytte, der tilhørte Peter Whitmer, sen., i Fayette i Seneca County i staten New York.

Joseph rejste sig og spurgte de tilstedeværende, om de ønskede, at man organiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Udøvelsen af det princip om samtykke betød, at de nye medlemmer rakte deres hånd op og gav deres samlede støtte. Dernæst gav de samtykke til, at Joseph Smith og Oliver Cowdery var deres lærere og åndelige vejledere.

»Medlemskab af Kirken er et meget personligt anliggende,« siger ældste Holland. »Hvert et individ tæller. Det er derfor, vi udøver princippet om fælles samtykke. Vi ønsker, at alle har en holdning, og at de giver udtryk for den og står sammen om at gå fremad.«

En handling, der højner os alle

Når vi accepterer kaldet som apostel, bliver medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum »indskærpet« at følge Herrens vilje, siger ældste Dale G. Renlund. Ved at vælge at opretholde De Tolv, viser medlemmerne deres tillid til hver apostels løfte om lydighed mod Frelseren.

»De sidste dages hellige, der viser deres opretholdelse af den enkelte apostel ved håndsoprækning, opretholder samtidig det samlede kvorum,« siger ældste Quentin L. Cook.

»Denne hellige stemme opløfter og velsigner apostlene – men den opløfter også de støttende,« tilføjer ældste Cook. »Den styrker og velsigner dem og giver dem retning.«

Det betyder, at ligesom de medlemmer, der var dybt berørt af skovbrandene i Santa Rosa, viste deres støtte til ældste Rasband, så kan medlemmer verden over blive opløftet, når de støtter det enkelte medlem af De Tolv. ■

Vores vedvarende arv som pionerer

I juli 1847 ankom det første kompagni af pionerer til Saltsødalene efter de havde vandret tværs over det vestlige USA i søgen efter et nyt hjem, hvor de hellige kunne dyrke Herren uden at blive forfulgt. Mange medlemmer i Nordamerika kan spore deres aner tilbage til disse pionerer. Men for de fleste af Kirkens medlemmer på verdensplan, begynder deres pionerarv et andet sted, enten ved at nære slægtninge har sluttet sig til Kirken eller måske med dem selv, ved at de blev den første person i deres familie, nabolag eller land, der accepterede evangeliet.

I denne måned, hvor vi fejrer vores pioneraner, spørger I måske jer selv om, hvor jeres trosarv tager sin begyndelse? Hvilke ofre ydede pionererne i min slægt for at vie deres liv til Kirken? Hvordan kan jeg ære og dele arven efter dem? Hvad kan jeg gøre for at hjælpe andre med at forstå og ære deres pionerarv? ■

EN ARV AF TRO

»Vi må sikre os, at den arv af tro [fra pionererne] aldrig går tabt. Lad deres

heroiske liv røre vores hjerte, og især hjertet hos vores unge, så det sande vidnesbyrds ild og en urokkelig kærlighed til Herren og hans kirke vil flamme klart i hver af os, ligesom den gjorde hos vores trofaste pionerer.«

Se præsident M. Russell Ballard, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Tro i hvert et fodtrin«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 24.

Med uret fra venstre ovenfor:

Kvinde med Mormons Bog og blomsterkurv, af Jubal Aviles Saenz

Byg til evigheden nu, af Sylvia Huege de Serville

Vågn op, vågn op, ifør dig dine smukke klæder af Natalie Ann Hunsaker

Besøget, af Chu Chu

Familielæsning, af Jose Manuel Valencia Arellano

Et stop på vejen, af Carmelo Juan Cuyutupa Cannares

Glædens frugt, af Nanako Hayashi

Medmindre andet er anført, er disse og andre billeder fra Kirkens Historiske Museums internationale kunstkonkurrence og kan ses online på lds.org/go/71921.*

LÆR MERE OM JERES PIONERER

Lær mere om Kirkens historie og pionerer i jeres land på history.lds.org/GlobalHistories.

* Joseph William Billy Johnson: *Helliget Herren*, af Emmalee Rose Glauser Powell

**Ældste
Patrick Kearon**
De Halvfjerds'
Præsidium

Et helligere mønster for TJENESTE

Må vi følge den levende Kristus endnu mere villigt og med endnu større kraft, når vi stræber efter at blive hans sande disciple ved at drage omsorg, som han ville have gjort.

Da jeg var 15 eller 16, var jeg yderst selvoptaget, og som mange af os er i ungdomsårene usikker, uafklaret og sårbar. Jeg følte mig fortabt, pinlig og akavet. Det gjorde det ikke bedre, at mine forældre boede langt væk i Saudi Arabien, mens jeg gik på kostskole i et afsides område ved den engelske kyst. Med hensyn til skolen, så ville Hogwarts med Snape have været at foretrække.

Det var almindeligt med dårligt vejr langs den kyst, men en vinter blæste en særlig stærk storm ind over Det Irske Hav med vindstød af orkanstyrke. Omkring 5.000 hjem blev oversvømmet, man var ved at løbe tør for mad, og folk blev isoleret, uden elektricitet eller nogen form for varme eller lys i deres hjem.

Da oversvømmelsen begyndte at trække sig tilbage, sendte skolen os ud for at hjælpe med at rydde op. Jeg blev overrasket over at opleve en naturkatastrofe så tæt på. Der var vand og mudder overalt. De mennesker, der havde været udsat for oversvømmelsen, så askegrå og afmagrede ud. De havde ikke sovet i dagevis. Mine skolekammerater og jeg gik i gang, vi flyttede vandtunge ejendele op på de øvre etager og trak ødelagte gulvtæpper af.

Men det, der slog mig mest, var det kammeratskab, det skabte. Der var bare en vidunderlig, velvillighed mellem mennesker, der var forenet om en værdig sag under udfordrende omstændigheder. Jeg har senere tænkt over, at al den usikkerhed, der fyldte så meget i mine teenagetanker, forsvandt, mens jeg var optaget af at hjælpe vores naboer.

Den opdagelse, at modgiften mod min tungsindehed og selvoptagethed var at hjælpe andre, burde have skabt forandring. Men det gjorde den ikke, fordi opdagelsen ikke sank dybt nok, og jeg fik ikke tænkt mere grundigt over, hvad der havde fundet sted. Den forståelse kom først senere.

Opfordringen til at drage omsorg

Jeg overvejede det under aprilkonferencen 2018, da jeg hørte den gentagne opfordring til at drage omsorg, som Frelseren drog omsorg – og til at gøre det af kærlighed i anerkendelse af, at vi alle er Guds børn.

Vi vil tjene, ikke blot fordi vores tjeneste bliver målt og vejret, men fordi vi elsker vor Fader i himlen og motiveres af en højere og mere ædel stræben – nemlig at hjælpe vores venner til at finde og blive på stien tilbage til ham. Vi elsker og tjener vores næste, som Jesus ville gøre, hvis han var i vores sted, og vi prøver oprigtigt at forbedre folks liv og lette deres byrder. Det er det, der er kilden til glæde og varig tilfredsstillelse, for både giver og modtager, at vi deler frugterne ved at kende til og føle vores uendelige værd og Guds evige kærlighed til hver eneste af os.

»Et kendetegn for Herrens sande og levende kirke vil altid være en organiseret og styret indsats for at drage omsorg for den enkelte af Guds børn og deres familie,« sagde præsident Russell M. Nelson. Eftersom det er hans kirke, vil vi som hans tjenere drage omsorg for den enkelte, akkurat som han gjorde. Vi vil drage omsorg i hans navn, med hans magt og myndighed og med hans kærlige venlighed.«¹

Jeg ved, at hvis vi giver agt på kaldet til at drage omsorg, får vi mulighed for at løfte os over os selv, vokse i tro, tillid og glæde og overvinde egocentrisme og den følelse af tomhed og nedtrykthed, som følger i kølvandet.

Omsorg forandrer os

Det smukke ved denne form for omsorg er, at den hjælper andre, men den forvandler også os ved at fjerne vores bekymringer, frygt, uro

og tvivl. Til at begynde med afleder det at tjene andre os ganske enkelt fra vores egne problemer, men det vokser hurtigt til noget meget højere og smukkere. Vi begynder at opleve lys og fred, næsten uden at ænse det. Vi beroliges, varmes og trøstes. Og vi oplever en glæde, der ikke kommer på nogen anden måde.

Som præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede det: »Det liv i overflod, der tales om i skrifterne, er den åndelige sum af det, der er resultatet af at gange vores tjeneste for andre med at investere vores talenter i forbindelse med at tjene Gud og mennesker.« Han tilføjede: »Vi føjer mere til vores sjæl, når vi tjener andre. Det bliver faktisk lettere at »finde« os selv, fordi der er så meget mere at finde.«²

Et kald fra Mesteren

Da Frelseren kaldte Peter, Andreas, Jakob og Johannes til at følge sig, ændrede de øjeblikkeligt retning og fokus: »De lod straks garnene være og fulgte ham« (Matt 4:20).

Men efter Frelseren var blevet taget fra dem på den mest grusomme måde, vendte de tilbage til deres fiskegarn, til det de følte, de kendte til. Ved en lejlighed kom den opstandne Frelser til dem, da de fiskede forgæves.

»Han sagde til dem: »Kast nettet ud på højre side af båden, så skal I få fangst.« De kastede det

ud, og nu kunne de ikke trække det ind igen, så mange fisk var der« (Joh 21:6).

Dette var ikke blot en demonstration af, at han ikke havde mistet noget af sin magt, men også et tydeligt billede på, at de så i forkert retning og fokuserede på det forkerte. Da de sammen spiste fisk på bredden, spurgte Frelseren tre gange Peter, om han elskede ham. Med voksende bekymring svarede Peter hver gang, at det gjorde han. Efter hvert svar bad Jesus Peter om at vogte sine får. (Se Joh 21:15-17).

Hvorfor spurgte Frelseren tre gange Peter om, om han elskede ham? Peter var tidligere blevet kaldet til at følge Jesus, og han havde reageret øjeblikkeligt ved at forlade sit fiskeri. Men da Jesus blev taget fra dem, sørgede Peter. Han var fortabt. Han vendte tilbage til det eneste, han kendte til – fiskeriet. Nu ville Jesus virkelig gerne have, at Peter hørte ham og forstod alvoren af opfordringen denne gang. Han havde brug for, at Peter forstod, hvad det betød at være discipel af den opstandne Kristus, nu hvor han ikke længere var ved deres side.

Hvad ønskede Herren af Peter? Han ønskede, at Peter skulle vogte hans får og hans lam. Det var den opgave, han havde brug for at få udført. Peter tog imod dette milde, direkte kald fra sin Mester, og den ledende apostel reagerede modigt og frygtløst og viede resten af sit liv til den tjeneste, han var blevet kaldet til.

Begynd med bøn

Vi har en anden ledende apostel på jorden i dag. Præsident Nelson giver jer og mig opfordringen til at vogte Jesu får. Midt i al postyret omkring os og med så mange mindre væsentlige ting, der kræver vores opmærksomhed, er udfordringen at *reagere* på denne opfordring

og *handle* , rent faktisk at gøre noget, virkelig foretage en ændring og leve anderledes.

Nu spørger I måske: »Hvor skal jeg begynde?«

Begynd med bøn. Præsident Nelson har opfordret os til at »øge [vores] nuværende åndelige evne til at modtage personlig åbenbaring.«³ Spørg jeres Fader i himlen om, hvad I kan gøre og for hvem. Reager på alle indtryk, I får, uanset hvor ubetydelige de lader til at være. Følg op på det. Enhver lille venlig handling får os til at se udad og fører sine egne velsignelser med sig. Det kan være en venlig og uventet sms til en. Måske er det en blomst, nogle småkager eller et venligt ord. Måske er det at rydde op i en have eller på en gårdsplads, ordne vasketøj for en, vaske bil, slå græs, rydde sne eller blot lytte.

Som søster Jean B. Bingham har sagt: »Nogle gange tænker vi, at vi skal gøre noget stort og heroisk for, at »det tæller« som at tjene vores næste.

Alligevel kan enkle venlige handlinger have stor indvirkning på andre – og på os selv.«⁴

I er måske tilbageholdne med at tage det første skridt, i den overbevisning at I ikke har tid, eller at I ikke rigtig kan gøre en forskel, men I vil forundres over, hvad selv en lille ting kan gøre. Præsident Nelson har fremlagt et højere og mere helligt mønster for tjeneste for jer og mig. Når vi er modtagelige, opdager vi, hvor tilfredsstillende, befriende og beroligende det er for os, og hvordan vi kan være et redskab for forandring og trøst for andre.

Efter at have færdiggjort en mission, kan vi sommetider være fristet til at sige: »Godt, jeg gjorde det. Nu er det en andens tur til at tjene. Jeg har brug for en pause.« Men sand omsorg holder ikke pause. Det er en måde at leve på. Vi kan tage pauser fra vores almindelige aktiviteter og holde ferie for at hvile og genoplade, men vores pagtsansvar for at elske hinanden, som han har elsket os og vogte hans får, holder ikke pause.

Tjeneste i den verdensomspændende kirke

Jeg er så stolt af at tilhøre en kirke, som omsætter omsorg til praksis. Alene i 2017 lagde vores medlemmer mere end 7 millioner frivillige timer

på at dyrke, høste og formidle mad til de fattige og trængende. Kirken skaffede rent vand til en halv million mennesker og kørestole til 49.000 mennesker i 41 lande. Frivillige skaffede briller og oftalmologiske behandlinger, og oplærte 97.000 omsorgsgivere for folk med synsvanskeligheder i 40 lande. 33.000 omsorgsgivende personer blev oplært i at tage sig af gravide og nyfødte i 38 lande. For ikke at forglemme Hjælpende hænder, hvor hundredtusindvis af vores folk i de sidste par år har doneret millioner af timer. Medlemmer af Jesu Kristi Kirke træder til for at hjælpe dem, der er påvirket af katastrofer, store som små, og for at gøre deres nabolag og lokalsamfund bedre.

Kirkens spirende initiativ JustServe, som lister muligheder for at tjene, har allerede over 350.000 registrerede frivillige, der har brugt millioner af timer på at hjælpe i deres lokalsamfund.⁵

Dette er en handlingens kirke. Det er det, vi gør. Det er det, I gør. Lad det være et definerende karaktertræk for jer.

Tre former for tjeneste

Jeg vil gerne fremhæve tre brede tjenesteområder, som vi hver især har mulighed for at engagere os i.

1. Tjeneste, som vi bliver bedt om eller opfordret til at udføre som et ansvar i Kirken. Vi vil stræbe efter den form for omsorg, som påskønnes, ikke måles, hvor vi tænker over, beder for og hjælper dem, vi har fået til ansvar at tage hånd om.

2. Tjeneste vi udfører af vores egen frie vilje. Det er en udvidelse af den første, som udspringer af alle vores daglige handlinger og omgang med andre, når vi mere bevidst forsøger at glemme os selv og åbne os mod andre. Der er ikke en formel opgave, men vi motiveres af et ønske om at følge Kristus ved at begynde med at være mere venlig

og betænksom over for mennesker omkring os.

3. Offentlig tjeneste. Involver jer, hvor det er passende, i politik med henblik på tjeneste og på at opbygge enkeltpersoner og lokalsamfundet. Undgå den politiske stammekultur, som er blevet så polariseret, skinger og nedbrydende i lokalsamfund, lande og kontinenter. Slut jer sammen med andre politikere om en fælles sag for at give de plagede lindring i og på deres eget område og derudover. I kan være en afbalanceret og fornuftig stemme, der taler for retfærdighed i alle hjørner af samfundet. Der er et stigende behov for, at I bidrager med jeres energi i denne form for værdige borgerengagementer.

Vi kan ændre vores egen verden

Når vi læser nyhederne, kan vi føle, at verden befinder sig på et skråplan. Hvis vi alle hver dag handler i stort som småt, kan vi ændre vores egen verden og verdenen for dem omkring os. Når I tjener jeres nabo og tjener sammen med jeres nabo i lokalsamfundet, skaber I venner, som deler jeres ønske om at hjælpe. Der knyttes stærkere venskaber, der bygges broer mellem kulturer og trosretninger.

Hvis I alle vil tage imod opfordringen til at drage omsorg, som Jesus gjorde, vil I blive forandret og endnu mere uselviske. I vil opdage

den glæde, der kommer af at vise omsorg på Frelserens måde og lægge de bekymringer og den usikkerhed og nedtrykthed bag jer, som stammer fra jeres følelse af utilstrækkelighed.

Der er måske dukket et navn eller en sag op i jeres sind. Det er sandsynligvis en opfordring fra Ånden, og måske har I modtaget den før. Ræk ud, se ud og opløft. Vælg at handle på denne opfordring og bed i dag om at vide, hvad I kan gøre. Når I ser og føler de velsignelser, det giver jer og dem, I drager omsorg for, vil I ønske at gøre det til en daglig vane.

Vores højeste og bedste stræben er at dele lyset, håbet, glæden og formålet i Jesu Kristi evangelium med alle Guds børn og hjælpe dem til at finde vejen hjem. Når vi hjælper, tjener og drager omsorg for dem, er det et udtryk for evangeliet i funktion. Gør vi det til en måde at leve på, vil vi opdage, at det er aldeles tilfredsstillende, og det er sådan, vi kan finde den fred og glæde, der måtte være gået os forbi.

Det er sådan, Frelseren levede, og det er derfor, han levede – for at tilvejebringe den fuldkomne balsam og ultimative helbredelse i kraft af sin store, uendelige og forsonende gave til jer og mig. Må vi følge den levende Kristus endnu mere villigt og endnu mere inderligt, når vi stræber efter at blive hans sande disciple ved at drage omsorg, som han ville have gjort. ■

Fra et verdensomspændende foredrag for unge voksne, »Et kendetegn på Herrens sande og levende kirke«, på Brigham Young University-Idaho, den 6. maj 2018.

NOTER

1. Se Russell M. Nelson, »Vis omsorg med Guds kraft og myndighed«, *Liahona*, maj 2018, s. 69.
2. Se Spencer W. Kimball, »Et liv i overflod«, *Den danske Stjerne*, juni 1979, s. 3.
3. Russell M. Nelson, »Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, *Liahona*, maj 2018, ss. 95.
4. Jean B. Bingham, »Udvis omsorg som Frelseren«, *Liahona*, maj 2018, s.104.
5. Se JustServe.org. Den er tilgængelig i Nordamerika og testes i Mexico, Storbritannien, Puerto Rico og Australien.

Kapitel 1

Saml et kompagni

Redaktørens note: Dette er et uddrag af kapitel 1 fra De hellige, Ingen uhellig hånd, bind 2 i serien De hellige. Bind 1, Sandhedens banner, der blev udgivet sidste år, sluttede med, at de første sidste dages hellige modtog deres begavelse i templet i Nauvoo og gjorde sig klar til at forlade Nauvoo for at rejse mod vest.

Tusinder af sidste dages hellige tav, da Lucy Mack Smiths stemme lød i den store sal i stueetagen i det næsten færdiggjorte tempel i Nauvoo.

Det var om formiddagen den 8. oktober 1845, den tredje og sidste dag i efterårskonferencen for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Lucy vidste, at hun ikke ville få mange flere muligheder for at tale til de hellige – især nu, hvor de planlagde at forlade Nauvoo og rejse til et nyt hjem langt mod vest – så hun talte med en kraft langt større end hendes skrøbelige halvfjerdsårige krop.

»Det var 18 år siden den 22. september, at Joseph hentede pladerne op fra jorden,« vidnede hun, »og det var i mandags 18 år siden, at Joseph Smith, Herrens profet –«¹

Hun standsede op, idet hun mindedes Joseph, sin martyrsøn. De hellige i lokalet vidste allerede, hvordan en Herrens engel havde ledt ham til et sæt guldplader, der var begravet i en høj ved navn Cumora. De vidste, at Joseph havde oversat pladerne ved Guds gave og kraft og udgivet optegnelsen som Mormons Bog. Men hvor mange af de hellige i salen havde virkelig kendt ham?

Lucy kunne stadig huske, da Joseph, som dengang blot var 21 år, første gang havde fortalt hende, at Gud havde betroet ham pladerne. Hun havde spændt ventet hele formiddagen og var bange for, at han ville komme tomhændet hjem fra højen, som han havde gjort de fire foregående år. Men da han kom, havde han hurtigt beroliget hende. »Vær ikke urolig,« havde han sagt. »Alt er vel.« Han havde derpå rakt hende de oversættelse, som Herren havde sørget for til oversættelsen af pladerne, pakket ind i et lommetørklæde, som bevis på, at det var lykkedes for ham at få optegnelsen.

Der havde kun været en håndfuld troende dengang, de fleste af dem tilhørte familien Smith. Nu boede der flere end 11.000 hellige fra Nordamerika og Europa i Nauvoo

i Illinois, hvor Kirken havde været samlet i de sidste seks år. Nogle af dem var nye i Kirken og havde ikke haft mulighed for at møde Joseph eller hans bror Hyrum, før en pøbelhob skød og dræbte de to mænd i juni 1844.² Det var derfor, at Lucy ønskede at tale om de døde. Hun ønskede at vidne om Josephs profetiske kaldelse og om hendes families rolle i gengivelsen af evangeliet, før de hellige flyttede væk.

I over en måned havde hævngherrige pøbelhobe sat ild til de helliges hjem og forretninger i nærliggende bosættelser. Mange familier frygtede for deres liv og havde flygtet til det relativt sikrere Nauvoo. Men pøbelhobene var kun vokset stærkere og mere organiseret, mens ugerne gik, og snart var der bevæbnede sammenstød mellem dem og de hellige. Imens gjorde hverken staten eller nationen noget for at beskytte de helliges rettigheder.³

Kirkeledere troede, at det kun var et spørgsmål om tid, før pøbelhobene angreb Nauvoo, så de havde aftalt en skrøbelig våbenhvile ved at gå med til at evakuere de hellige fra amtet engang i foråret.⁴

Vejledt af guddommelig åbenbaring planlagde Brigham Young og de øvrige medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum at flytte de hellige mere end 1.600 km mod vest, ud i Rocky Mountains, lige uden for USA's grænser. Som Kirkens præsiderende kvorum havde De Tolv bekendtgjort denne beslutning til de hellige på den første dag af efterårskonferencen.

»Herren har bestemt at lede os til et større råderum,« havde apostlen Parley Pratt erklæret, »hvor vi kan nyde frihed og ligeret.«⁵

Lucy vidste, at de hellige ville hjælpe hende med at klare denne rejse, hvis hun valgte at tage med. Åbenbaringer havde befalede de hellige at samles på ét sted, og De Tolv var fast besluttet på at udføre Herrens vilje. Men Lucy var gammel og troede ikke, at hun skulle leve meget længere. Når hun døde,

ønskede hun at blive begravet i Nauvoo i nærheden af Joseph, Hyrum og andre i familien, som var gået bort, herunder hendes mand, Joseph Smith sen.

Desuden blev de fleste af hendes levende familiemedlemmer i Nauvoo. Hendes eneste levende søn, William, havde været medlem af De Tolvs Kvorum, men han havde afvist deres ledelse og nægtet at rejse vestpå. Hendes tre døtre – Sophronia, Katharine og Lucy – blev også boende. Det gjorde hendes svigerdatter, Emma, profetens enke, også.

Mens Lucy talte til forsamlingen, opfordrede hun sine lyttere til ikke at være urolige over den forestående rejse. »Vær ikke modløse og sig, at I ikke kan skaffe vogne og andre ting,« sagde hun. Trods fattigdom og forfølgelse havde hendes egen familie opfyldt Herrens befaling om at udgive Mormons Bog. Hun opfordrede dem til at lytte til deres ledere og behandle hinanden godt.

»Som Brigham siger, må I alle være ærlige, for ellers kommer I ikke frem,« sagde hun. »Hvis I er sure og gnavne, vil I få problemer.«

Lucy talte mere om sin familie, den forfærdelige forfølgelse, de havde lidt under i Missouri og Illinois, og de prøvelser, der lå forude for de hellige. »Jeg beder om, at Herren må velsigne Kirkens ledere, bror Brigham og alle andre,« sagde hun. »Når jeg går til en anden verden, ønsker jeg at møde jer alle.«⁶

I januar 1846 mødtes Brigham ofte med De Tolvs Kvorum og De Halvtreds' Råd, en organisation, som førte tilsyn med de timelige anliggender for Guds rige på jorden, for at planlægge den bedste og hurtigste vej til at evakuere Nauvoo og etablere et nyt indsamlingssted for de hellige. Hans medapostel Heber Kimball anbefalede, at de ledte en lille gruppe af hellige mod vest hurtigst muligt.

»Saml et kompagni, som selv kan samle udstyr,« rådede han, »så de er klar til når som helst, når de bliver kaldet til at gå fremad og forberede et sted for deres familie og de fattige.«

»Hvis en fortrop skal drage afsted og lægge såsæd i jorden i foråret,« påpegede apostlen Orson Pratt, »vil det være nødvendigt at rejse i begyndelsen af februar.« Han spekulerede på, at det ville være klogere at slå sig ned lidt tættere på, som ville give dem mulighed for at så afgrøder tidligere.

Brigham Young (herover) og De Tolv Apostles Kvorum søgte ly fra forfølgelse. De fulgte Herrens instruktion om at flytte de sidste dages hellige mere end 1.600 km mod vest på den anden side af Rocky Mountains.

Brigham kunne ikke lide tanken. Herren havde allerede givet de hellige besked på at slå sig ned i nærheden af den Store Saltsø. Søen var en del af Great Basin, en stor skålførmet region omgivet af bjerge. Det meste af regionen var tørt ørkenland, som var vanskeligt at dyrke, hvilket gjorde det uønsket for mange amerikanere, der rejste mod vest.

»Hvis vi rejser mellem bjergene til det sted, vi overvejer,« tænkte Brigham, »vil der ikke være nogen jalousi fra noget land.« Brigham forstod, at regionen allerede var beboet af indianere. Men han håbede på, at de hellige fredeligt kunne slå sig ned blandt dem.⁷ ■

*Læs resten af kapitlet ved at gå ind på saints.lds.org eller den digitale udgave af artiklen i juli-nummeret af *Liahona* i *Evangelisk bibliotek* eller på liahona.lds.org.*

Ordet Emne i noterne indikerer, at der er yderligere information at finde på saints.lds.org.

NOTER

1. Historian's Office, General Church Minutes, 8. okt. 1845; »Conference Minutes«, *Times and Seasons*, 1. nov. 1845, 6:1013-1014. En fuldstændig gengivelse af Lucys tale ved oktoberkonferencen 1845 med kommentarer står i Reeder og Holbrook, *At the Pulpit*, s. 21-26. **Emne:** Lucy Mack Smith
2. Lucy Mack Smith, *History, 1844-1845*, bog 5, s. 7; *De hellige*, bind 1, kapitel 4 og 44; Black; »How Large Was the Population of Nauvoo?«, s. 92-93. **Emne:** Joseph og Hyrum Smiths død
3. Solomon Hancock og Alanson Ripley til Brigham Young, 11. sep. 1845, Brigham Young Office Files, CHL; »Mobbing Again in Hancock!« og »Proclamation«, *Nauvoo Neighbor*, 10. sep. 1845, s. 2; Gates, *Journal*, bind 2, 13. sep. 1845; Glines, *Reminiscences and Diary*, 12. sep. 1845; »The Crisis« og »The War«, *Warsaw Signal*, 17. sep. 1845, s. 2; »The Mormon War«, *American Penny Magazine*, 11. okt. 1845, s. 570-571; Jacob B. Backenstos til Brigham Young, 18. sep. 1845, Brigham Young Office Files, CHL; Orson Spencer til Thomas Ford, 23. okt. 1845; Thomas Ford til George Miller, 30. okt. 1845, Brigham Young History Documents, CHL; se også Leonard, *Nauvoo*, s. 525-542.
4. *To the Anti-Mormon Citizens of Hancock and Surrounding Counties*, Warsaw, IL: 4. okt. 1845, Chicago Historical Society, Collection of Manuscripts about Mormons, CHL; se også Leonard, *Nauvoo*, s. 536-542.
5. Council of Fifty, »Record«, 9. sep. 1845, i *JSP*, CFM:471-472; »Conference Minutes«, *Times and Seasons*, 1. nov. 1845, 6:1008-1011.
6. Lære og Pagter 29:8, Revelation, sep. 1830-A, i josephsmithpapers.org; Lære og Pagter 125:2 (Revelation, circa Early Mar. 1841, i josephsmithpapers.org); Historian's Office, General Church Minutes, 8. okt. 1845; »Conference Minutes«, *Times and Seasons*, 1. nov. 1845, 6:1013-1014.
7. Council of Fifty, »Record«, 11. jan. 1846, i *JSP*, CFM:514, 515, 518. **Emne:** Council of Fifty

Et løfte til et barn

For nogle få år siden led jeg af svær depression. Den eneste ting, der kunne motivere mig en lille smule var min bedste ven og hendes børn. Vi gik ture i weekenden, hvilket jeg nød. Med tiden begyndte der dog at blive længere mellem gåturene. Jeg begyndte at savne min ven og hendes familie. Jeg fandt senere ud af, at vores gåture blev færre, fordi min ven og hendes familie var begyndt på noget, som de var holdt op med mange år forinden – nemlig at komme i kirke.

En dag inviterede de mig på frokost. Det gjorde mig meget glad at se dem igen. Jeg fortalte dem, hvor meget jeg havde savnet dem. Min vens seksårige datter foreslog, at vi løste det problem ved at gå i kirke sammen. Så uden at tænke sig om to gange, inviterede hun mig med.

Åh nej! Hvordan kunne jeg få denne familie til at forstå, at det at gå i kirke var godt for dem, men alt

Min mobiltelefon blev ved med at ringe og mindede mig om, at jeg havde lovet en lille pige at gå med hende i kirke.

for kedeligt til mig? Jeg havde ikke været i kirke i årevis, men hvordan kunne jeg sige nej til et barn? Jeg sagde ja til at komme, men sandheden var den, at jeg ikke havde den mindste intention om at holde det løfte.

Den søndag gik jeg ud og spiste morgenmad med min far. Min mobiltelefon blev ved med at ringe og mindede mig om, at jeg havde lovet en lille pige at gå i kirke med hende. Jeg ignorerede mobiltelefonen, indtil min far spurgte, hvorfor jeg ikke tog den. Jeg indrømmede, at jeg var blevet inviteret med i kirke, men jeg havde ikke lyst til at gå

med. Han smilede og sagde: »Lluvia, giv aldrig et barn et løfte, hvis du ikke er villig til at holde det.« Jeg besluttede mig for at holde mit løfte.

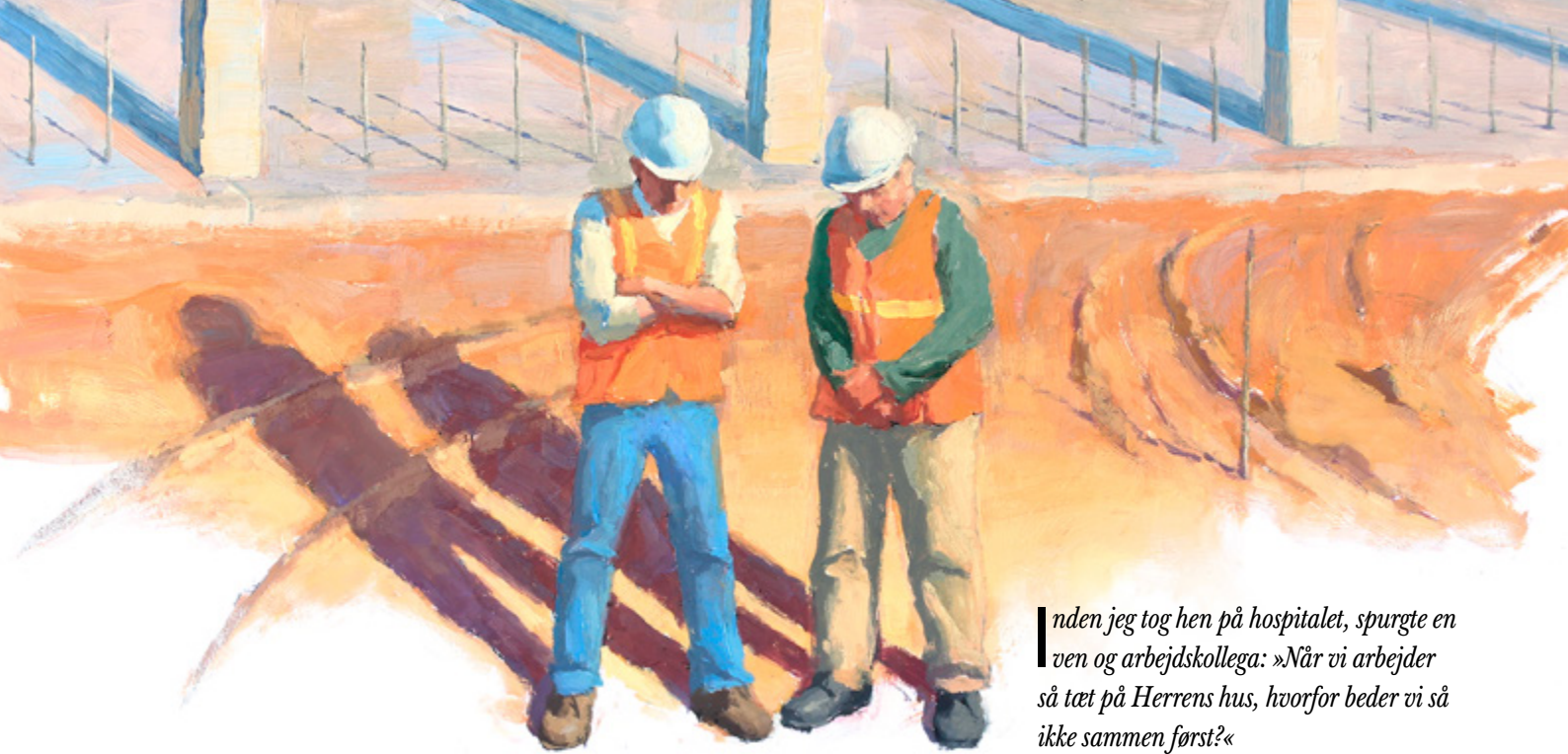
Da jeg kom hen i kirken, følte jeg noget anderledes, noget jeg ikke kan beskrive. Jeg kan stadig ikke forklare, hvordan det skete, men den næste søndag var jeg der igen og den næste og den næste, indtil jeg forstod, hvad det var jeg følte: Helligånden.

Kirkens medlemmer fik mig til at føle mig hjemme. Jeg var uden tvivl nysgerrig på Kirken. Jeg begyndte at mødes med missionærerne, og jeg begyndte også at få et vidnesbyrd. Missionærernes

besøg blev mere konstante, og min forståelse for evangeliet voksede, indtil jeg fik et dybt ønske om at blive døbt. Jeg blev døbt kort tid efter, og nu nyder jeg evangeliets velsignelser. Derfor er jeg så taknemmelig for, at jeg holdt mit løfte til en seksårig pige. ■

Lluvia Paredes Cabrera fra Yucatán i Mexico

Inden jeg tog hen på hospitalet, spurgte en ven og arbejdskollega: »Når vi arbejder så tæt på Herrens hus, hvorfor beder vi så ikke sammen først?«

Lad os bede nær templet

Da vores søn Marco var tre år gammel, blev han og jeg ofre for en alvorlig madforgiftning. Marco blev så syg, at han mistede bevidstheden. Min hustru, Marianela, og jeg skyndte os på hospitalet. Da vi nåede derhen, så han ud til at være død. Han kom endelig til bevidsthed igen efter omkring fire timer.

Fra da af led Marco af anfald fra tid til anden i fem år. Hver aften, når vi lagde ham i seng, spekulerede vi på, om vi måtte haste på hospitalet med ham midt om natten. Vi havde svært ved at sove i de urolige år, og vi satte vores lid til bøn, tro, faste og præstedømmevelsignelser.

Da Marco var omkring seks år gammel, ringede Marianela mig op på arbejdet og sagde, at jeg skulle skynde mig hen på hospitalet. Marco havde fået et alvorligt anfald og var havnet i koma. Da hun ringede, arbejdede jeg

med reoveringen af missionærskolen i Argentina, der lå lige ved siden af templet i Buenos Aires i Argentina.

Inden jeg tog hen på hospitalet, spurgte en ven og arbejdskollega: »Når vi arbejder så tæt på Herrens hus, hvorfor beder vi så ikke sammen først?« Templet var lukket på grund af ombygning og udvidelse, men vi gik tæt på Herrens hus, hvor jeg bad for Marco.

Trods alt det vi havde været igennem med Marco, følte jeg taknemmelighed mod Gud for den tid, som Marianela og jeg havde haft med ham. Da jeg bad, fortalte jeg vor himmelske Fader, at vi havde prøvet at være gode forældre og tage os af Marco så godt, vi kunne. Jeg sagde også, at vi ville acceptere hans vilje, hvis han kaldte Marco hjem.

Da jeg nåede hen på hospitalet, vidste jeg ikke, om Marco ville overleve sin komatøse tilstand, om han ville vågne igen, eller om han ville blive i stand til

at gå eller tale igen. Efter to opslidende timer vågnede han. Han var udmattet, men han havde det godt. Fra da af fik han det på mirakuløs vis bedre. Med tiden blev Marco vænnet fra sin medicin og udskrevet fra hospitalet.

Marianela og jeg ser tilbage på den svære tid med taknemmelighed over, at vi stadig har Marco og de ting, vi har lært. Vores prøvelser knyttede os tættere sammen og gjorde, at vi voksede åndeligt. Uden dem ville vi måske ikke have lært at anerkende de mange måder, som Herren viser sin hånd i vores liv på.

Som Marianela siger: »Vi så et bjerg af beviser og erfaringer, som har givet os et vidnesbyrd om Guds nærhed, at han er med os, og at han lytter til os. Hvis vi holder ud og er tålmodige, kan velsignelserne komme, når vi mindst venter dem.« ■

Juan Beltrame fra Buenos Aires i Argentina

Hvorfor advarede Gud mig ikke?

Min mand og jeg boede på universitetsområdet ved Texas State Technical Institute, da vores to ældste børn var fire og to år. Det var vores første erfaring med bakkerne i Texas, og jeg elskede det! Hvert forår dækkes det centrale Texas af blomster. I haver, skove, marker og vejsider og hvor end jeg så hen, var der flere blomster at se.

Jeg tog mine børn med ud i klapvogn næsten hver eneste dag. Vi fandt nye steder at udforske, og jeg lod mine børn plukke så mange vilde blomster, som de ville. Vi afsluttede vores tur igennem et kvarter, hvor de fleste af husene havde smukke og velholdte blomstrende haver.

En dag kom vi rundt om hjørnet og opdagede, at en masse papir var spredt ud over en af haverne. Vinden spredte hurtigt papiret overalt i haven. Jeg

beslattede at samle det op, inden det spredte sig mere. Jeg samlede håndfulde af sider og samlede dem i min pusletaske.

Da jeg så ned, opdagede jeg, at jeg stod med pornografi i hånden. Rystet bad jeg mine børn om at blive i klapvognen, mens jeg greb resten af siderne. Jeg blev oprørt, når jeg så glimt af ting, jeg ikke havde lyst til at se. Jeg begyndte at klage indeni og sagde: »Hvorfor advarede Gud mig ikke og sagde, jeg skulle gå en anden vej hjem?«

Så hørte jeg den umiskendelige udstødningslyd af bremses på en skolebus. En halv snes børn steg ud af bussen. De gik alle forbi den have, der blot nogle øjeblikke før, havde været fyldt med pornografi.

I det øjeblik ændrede mit perspektiv sig helt. Nu vidste jeg, hvorfor jeg

ikke var blevet tilskyndet til at gå en anden vej. Jeg var taknemmelig for, at jeg kunne samle det op, så børnene blev skånet for at se de skadende billeder. Da jeg gik hjemad, tænkte jeg: »Hvad nu, hvis skolebussen var kommet senere? Ville jeg så aldrig have fundet ud, hvorfor jeg fik den oplevelse? Hvor lang tid ville jeg have været vred på Gud?«

Siden den dag har den mulighed Herren gav mig for at se hvorfor, hjulpet mig til at stole på, at hans visdom og veje er større end mine.

Sommetider vil jeg vide, hvorfor noget sker; andre gange vil jeg ikke. Men uanset hvad, så ved jeg, at jeg må have tro på, at Herren har et større mål, end jeg altid kan se. ■

Lark Montgomery fra Texas i USA

Vinden spredte hurtigt papiret overalt i haven. Jeg besluttede at samle det op, inden det spredte sig mere.

Når det at holde fast begynder at gøre ondt

På en steghed dag i juli hjalp jeg min svoger med at bygge en støttemur. Projektet gjorde, at jeg stødte på rødderne til et blomstrende kirsebærtræ, der stod i vejen.

»Let nok,« tænkte jeg.

Jeg tog det rigtige værktøj og gravede rundt om rødderne for at skabe plads til at arbejde. Så tog jeg en sav og gik uden betænkning i gang med at save i rødderne. De små rødder var lette nok, men da jeg gik videre til de større, indså jeg hurtigt, at de ikke ville blive en let opgave. Der var særligt en rod, der var vanskelig.

Jeg kneb tænderne sammen fast opsat på at få savet den rod over. Sveden løb ned ad nakken på mig, mens solen over mig bagte ned, og jeg holdt fastere om saven. Saven vibrerede så

meget, at hele min krop rystede. Jeg kunne mærke min højre hånd, den der trykkede på savens startknap, begyndte at brænde. Jeg ignorerede smerten og holdt fast.

Endelig gik saven igennem roden. Jeg slap knappen og følte sejrens sødme. Men da jeg tog min handske af, lagde jeg mærke til, at jeg havde fået revet noget hud af min hånd.

Da jeg tænkte over den oplevelse, indså jeg, at det at holde fast i saven, svarede til at holde fast i jernstangen. Vi får at vide, at vi skal holde fast ved jernstangen på vores vej igennem livet. Men bare fordi vi holder fast i den, betyder det ikke, at vi ikke oplever stunder med smerte. Jeg skadede min hånd, da jeg holdt så fast i saven. På samme måde kommer vi igennem prøvelser

og modgang, når vi bliver ved med at holde fast i jernstangen.

Vor himmelske Fader vidste godt, at vejen tilbage til ham ville blive fyldt med fare. Det er derfor, han har givet os skrifterne og profeternes ord til at hjælpe os. Når vi holder fast ved de ting igennem vores prøvelser og livets modgang, vil vi en dag vende tilbage til hans nærhed.

Når vi vender tilbage til ham, vil vi kunne se ned på vores hænder, der holdt fast om jernstangen, selvom det sommetider var smertefuldt eller vanskeligt. Og vi vil vide, at med vor himmelske Faders hjælp og gennem Jesu Kristi forløsende kraft, holdt vi fast, uanset hvilke hindringer vi stødte ind i. ■

Jeff Borders er fra Washington i USA

Seks skridt til at få et job

Bruno Vassel III

Vi kan ikke være timeligt uafhængige, hvis vi har brug for et job og ikke har et. Her er seks trin til at få beskæftigelse.

Har I brug for beskæftigelse eller et bedre job? Kender I nogle, der har? I dag er udfordringen for så mange mennesker, der desperat har brug for beskæftigelse eller et bedre job, at de ofte ikke er sikre på, hvordan de får det job, de ønsker. De spørger: »Skal jeg lave et CV, gøre mig synlig på internettet eller begge dele, og hvordan?« »Hvad er det rette svar på spørgsmål som: »Hvad er dine svagheder?« eller »hvorfør skulle vi ansætte dig til dette job?«

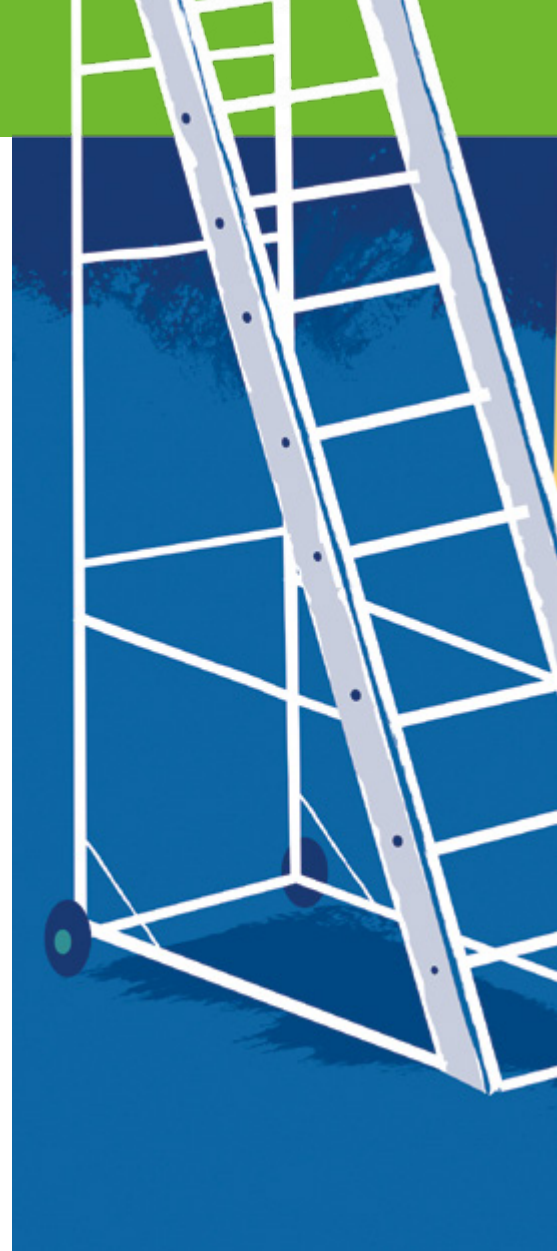
Denne artikel handler om en sekspunktsplan, der har vist sig at virke, over det, I er nødt til at vide og dernæst gøre for at få det job, I ønsker. Disse seks punkter er delvist baseret på resultater af en undersøgelse, jeg gennemførte om ansættelsespraksis blandt 760 arbejdsgivere, der rekrutterede på Brigham Young University. Disse trin er også udviklet fra information, jeg har fået ved at hyre eksperter og gennem 30 års beskæftigelses- og rekrutteringstræning, som jeg har givet tusindvis af mennesker i mere end 20 lande. Og desuden at min hustru og jeg for nylig tjente som seniormissionærer, der havde til opgave at implementere selvhjulpentjenesten over hele Europa. Vores erfaringer bekræftede for os, at de jobsøgende har brug for denne specifikke hjælp. Uanset hvor I bor i verden, hvad jeres jobfærdigheder er eller hvilket job, I ønsker at få, så kan disse seks trin hjælpe jer.

Processen med at få det job, I ønsker jer kan vare lige fra nogle få dage til uger eller tilmed måneder. Men den gode nyhed er, at denne proces virker. Disse seks trin kan hjælpe jobsøgende på alle niveauer, der passer ind i en af tre kategorier: (1) de, der søger deres første job (2) de, der ønsker et andet job eller

at blive forfremmet i deres nuværende virksomhed eller organisation og (3) de, der ønsker sig et andet job i en anden virksomhed.

Trin 1. Find frem til, hvilket specifikt job I ønsker nu.

I er nødt til at identificere et realistisk job, som I kan udføre lige nu, der passer til jeres erhvervs-mæssige færdigheder, baggrund, erfaringer eller uddannelse. Når I har besluttet jer, så skriv stillingsbetegnelsen ned. Hvis I har brug for hjælp, indeholder forskellige hjemmesider lister med forskellige

Med adskillige jobmuligheder for jer, hvad er jeres næste skridt så for at få det rette job?

stillingsbetegnelser og beskrivelser. Hvad angår punkt 1, behøver I ikke at finde et ledigt job, I skal bare finde frem til, hvilket job I er kvalificeret til og interesseret i.

To af de største fejl jobsøgende kan gøre er ikke at beslutte sig for et bestemt job, som de virkelig ønsker eller at søge en stilling, de ikke er kvalificeret til. Hvis I ikke er sikre på, hvilket specifikt job I ser efter og søger, så ender I måske med slet ikke at få et job. Det er ikke nogen hjælp at sige: »Jeg skal bare have et eller andet job«. Det imponerer ikke potentielle

arbejdsgivere og skader jeres egne bestræbelser på at søge et job. Så vælg et specifikt job, som I kan udføre nu og fokuser så på at få det job.

Trin 2. Find jobbeskrivelsen på det job, I ønsker.

Den undersøgelse, jeg gennemførte med de 760 arbejdsgivere, der rekrutterede fra Brigham Young Universitetet, og min erhvervs erfaring i mange lande viser, at rekrutteringsfirmaer og ansættende virksomheder, næsten altid kun overvejer kandidater til et specifikt job med de rette arbejdsrelaterede evner,

erfaring, færdigheder eller uddannelse til jobbet. Det gør sig især gældende for mellem og højere stillinger. Når de nøje overvejer kandidater, så bruger de, der rekrutterer, en skabelon eller liste som kaldes jobbeskrivelse for at huske de vigtigste krav til hvert ledigt job. Derefter sammenligner den, der ansætter, alle kandidaterne med jobbeskrivelsen på den specifikke stilling.

I er nødt til at finde jobbeskrivelsen på det job, I ønsker. Det vil hjælpe jer til at afgøre, om I er en god kandidat til det job. Det vil også være en hjælp til at afgøre, hvad I siger og ikke siger om

jer selv i jeres cv, ansøgning og til ansættelse samtalen. Arbejdsgivere angiver almindeligvis en stillingsbetegnelse for hvert ledigt job på deres hjemmeside, i stillingsannoncer i avisen eller på job-søgningshjemmesider. Folk, der arbejder der nu og kender jobbet, kan også være i stand til at fortælle jer om ledige stillinger og kravene til dem.

Jeres opgave i forbindelse med punkt 2 er at finde de specifikke krav, der er nævnt i jobbeskrivelsen på det job, I ønsker. I skal bruge den information i trin 3-6.

Trin 3. Identificer, hvilke evner, erfaringer, jobresultater og uddannelse I har, der passer til det job, I har valgt.

Det er her, I identificerer jeres personlige evner og arbejdsrelaterede færdigheder, der viser, at jeres baggrund virkelig

matcher de ufravigelige krav til det job, som I ønsker nu, som de er beskrevet i den jobbeskrivelse, I fandt i trin 2.

Når I laver jeres liste over arbejdsrelevante evner og færdigheder, vil I være i stand til at sammenligne jeres arbejdsbaggrund med de kerne kvalifikationer, der vises i den jobbeskrivelse, I fandt under trin 2. Hvis jeres liste viser, at jeres færdigheder matcher pænt med de jobkrav, I valgte under trin 1, så gå nu videre til trin 4-6. Men hvis de af jeres evner og færdigheder, som I skrev under trin 3 ikke passer så godt med den jobbeskrivelse, I fandt under trin 2, så bør I alvorligt overveje at søge et andet job på dette tidspunkt, et, der passer bedre med jeres nuværende evner og færdigheder.

Trin 4. Skriv et skræddersyet cv på en til to sider.

Hovedformålet med jeres cv er at komme til jobsamtale med den person, der skal få stillingen besat. Det gør jeres cv ved at vise den, der ansætter, at jeres arbejdsrelaterede evner, erfaringer, færdigheder eller uddannelse passer til det, arbejdsgiverens jobbeskrivelse siger, er de mest vigtige karakteristika ved den ideelle kandidat til jobbet.

Det cv, I skriver i forbindelse med hver forskellig arbejdsgivers ledige stilling, er *nødt til at være særligt tilpasset*. I behøver ikke at ændre de samme stamdata, som I medtager i alle jeres cv'er, såsom jeres jobhistorik, jeres oplysninger om skoler og

Skræddersy jeres cv til hvert job. Lav en liste over de evner og færdigheder der er relevante for jobbeskrivelsen.

jeres kontaktoplysninger. De detaljer vil være de samme i alle jeres cv'er. Men hvis I ansøger om job hos mere end en arbejdsgiver, vil de forskellige arbejdsgivere have lidt eller meget forskellige beskrivelser af deres job. Derfor må I udvælge, hvilke af jeres evner og færdigheder der er relevante for hver enkelt jobbeskrivelse. Påfør dem jeres cv med præcise formuleringer, der begynder med et beskrivende verbum som »forskede«, »udviklede«, »producerede«, »bestyrede« og så videre.

Hvis I for eksempel har arbejds erfaring med både salg og marketing, og I ansøger om to forskellige job – hvor der i det ene er fokus på salg og i det andet er fokus på marketing – så laver I to cv'er. I det ene fortæller I om jeres salgsaktiviteter og -resultater, og i det andet fortæller I om jeres marketingfærdigheder og -aktiviteter. (Hvis I ikke har så meget erhvervs erfaring endnu, kan I klikke ind på lds.org/go/71939 for at se, hvordan I kan bruge jeres erfaringer fra Kirken på jeres cv).

Trin 5. Find arbejdspladser, der for tiden ansætter folk til den slags job, I ønsker.

Der er altid ledige stillinger, der skal besættes, selv i meget svære tider. Ansatte går på pension, får nyt arbejde, bliver forfremmet, degraderet eller flytter væk. Og der er altid nogle fag, der er i vækst og skal bruge flere ansatte. Alle disse situationer fører til, at der bliver ledige jobs, der skal besættes med kvalificerede kandidater.

Sommetider sker det i en tynd strøm og sommetider skal der besættes jobs i en lind strøm. Så mist ikke modet, hvis I ikke har fundet et job endnu. Bliv blot ved med at kigge efter det bestemte job til jer.

Se på virksomhedernes hjemmesider, karrieresites, aviser og andre steder efter det job, I ønsker jer. Desuden er en af de bedste måder at finde ledige stillinger på igennem ens netværk – kontakt en masse mennesker hver dag, det kan være naboer og menighedens medlemmer, fortæl dem om det specifikke job, I leder efter, og spørg om de kender til sådant et ledigt job eller de kender nogen, der måske gør. Sørg for at give jeres kontaktoplysninger til alle de mennesker, når I dagligt bruger jeres netværk.

Planlæg og øv jer på at besvare de spørgsmål I kan blive stillet ved en jobsamtale.

Trin 6. Lær at gå til samtale, inden I sender jeres cv til arbejdsgivere.

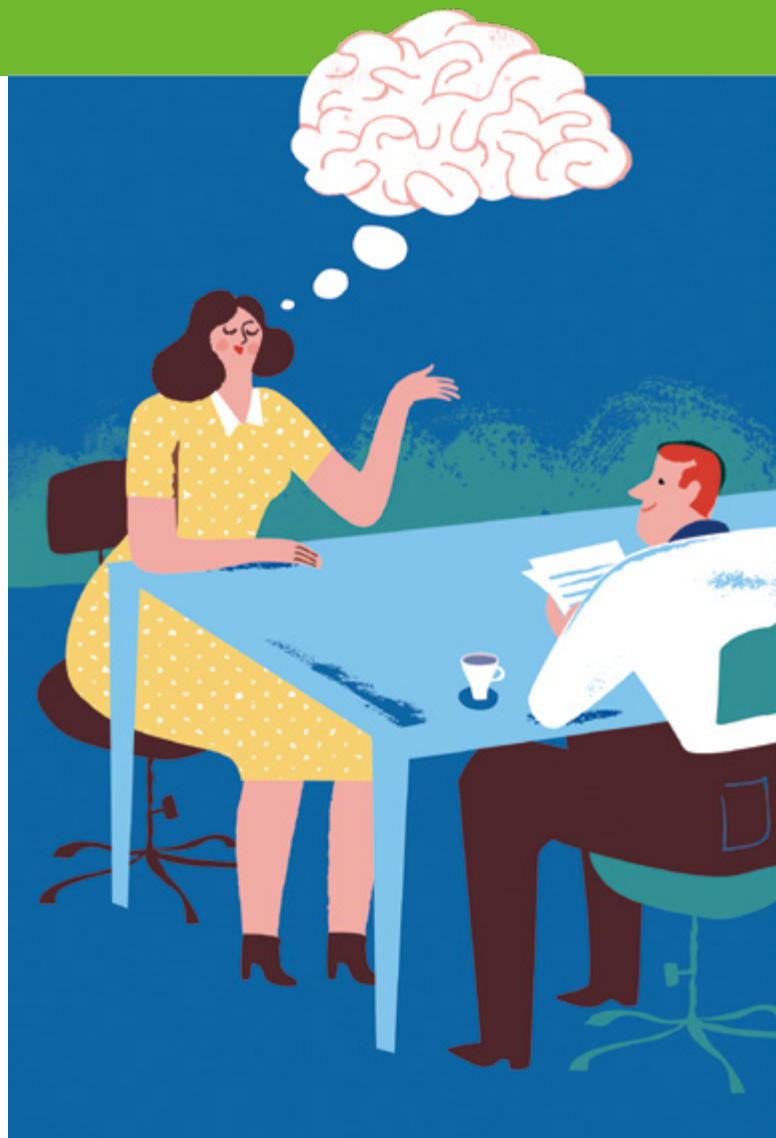
Inden I begynder at sende jeres fint tilpassede cv'er til potentielle arbejdsgivere, er I nødt til at lære at gå til samtale. Alt for mange mennesker begynder at sende cv'er ud, så hurtigt de kan, inden de er forberedt på at begå sig godt ved en jobsamtale. Problemet med det er, at nogle af disse jobsøgende bliver kaldt til samtale med det samme. De kandidater bliver begejstrede, tager til jobsamtalen inden de er tilstrækkeligt forberedt på den og derfor får de ikke jobbet. Når det først er sket, kan man ikke gå tilbage til virksomheden og bede om en ny samtale og sige, at nu har I lært at svare rigtigt på alle spørgsmålene!

Hvordan I besvarer hver enkelt spørgsmål ved en jobsamtale er afgørende for, hvor stor succes I har med at få jobbet. Selvom I altid skal være helt ærlige, er der stadig rigtige og forkerte måder at besvare hvert spørgsmål på ved en jobsamtale. I vil blive stillet spørgsmål som disse:

- Hvad er dine styrker og svagheder?
- Hvilket problem havde du i det tidligere job, som du ville håndtere anderledes nu?
- Hvad er dit lønkrav?
- Hvor kunne du tænke dig at være om fem år?

Som kandidat må det svar, I giver på hver enkelt spørgsmål, I stilles, være gennemtænkt og planlagt på forhånd. Der skal kun et dårligt svar til for ikke at få jobbet. Fokuser jeres svar på korte eksempler på et til to minutter, der viser, at jeres baggrund, færdigheder og resultater passer til deres jobbeskrivelse. Undersøg virksomheden inden den første jobsamtale, så I kan skræddersy jeres svar til deres behov.

De fleste jobsamtaler slutes af med, at man får mulighed for at stille arbejdsgiveren nogle få spørgsmål. Jeres

allerbedste spørgsmål er at spørge om det ledige job.

»Hvad skal der opnås eller ændres i og med dette job?« Det vil hjælpe jer i de følgende samtaler, hvis I bliver bedt om at komme tilbage. I kan generelt gemme jeres spørgsmål om organisationens mål, virksomhedskultur, løn (medmindre I bliver spurgt om det), arbejdstider og goder til de følgende samtaler.

Nu har I seks trin til at få det job, I ønsker. Man kan ikke være timeligt uafhængig, hvis man har brug for et job og ikke har et. Hvis I har brug for beskæftigelse, et bedre job eller kender nogle, der har, så del venligt disse nyttige og effektive jobsøgningsråd. De virker! Må Herren velsigne jer i jeres bestræbelser for at få det job, I ønsker jer. ■

Forfatteren bor nu i Utah i USA.

KIRKENS RESSOURCER TIL HJÆLP FOR JOBSØGENDE

Overvej at melde jer til menighedens eller stavens selvhjulpenhedskursus »Find et bedre job«. Spørg jeres biskop eller grenspræsident om I har en selvhjulpenhedsspecialist eller beskæftigelsespecialist i jeres menighed eller gren.

Klik ind på lds.org/go/719, hvor I kan finde videoer om jobsamtaler, at bruge sit netværk, skrive cv og mere.

DEN GLORVÆRDIGE MULIGHED FOR ARBEJDE

»Arbejde er en modgift mod angst, en salve

mod sorg og en åbning for muligheder. Hvad end vores situation i livet er ... så lad os gøre det bedste, vi kan, for at tilegne os et ry for at være dygtige til alt, vi gør. Lad os lægge både vores sind og krop bag den glorværdige mulighed for arbejde, som hver dag indeholder.«

Se ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Tolv Apostles Kvorum, »To principper, der gælder for enhver husstand«, *Liahona*, nov. 2009, s. 56.

Han glemmer ikke jeres arbejde

For adskillige måneder siden havde jeg en drøm, hvor jeg sad i kirken på bagerste række som sædvanligt og uden nogen hensigt om at deltage, ændrede mit syn sig. Spredt blandt forsamlingen var der andre tidligt hjemvendte missionærer. Der kom et ønske op i mit hjerte om at hjælpe dem, da jeg så mig omkring. Jeg vidste, at jeg ved at dele min erfaring kunne drage omsorg for dem og hjælpe dem til at fortsætte ad pagtsstien, trods dette bump på vejen.

Igennem den drøm lod vor himmelske Fader mig vide, at han kører sig. Han påskønner den retskafne tjeneste, vi gav som missionærer, uanset hvor lang tid vores fuldtidsmission varede. »For Gud er ikke uretfærdig, så han glemmer jeres arbejde og den kærlighed, som I har vist hans navn« (Hebr 6:10). I min artikel (se s. 47) fortæller jeg en historie fra skriften og om andre tidligt hjemvendte missionærers erfaringer, der kan hjælpe jer til at komme igennem den uventede og svære situation. Jeg elsker også, hvordan Alex bruger en historie fra Mormons Bog til at hjælpe os med at se, at selv for dem, der er vendt tidligt hjem på grund af problemer med værdighed, er der stadig håb (se s. 44).

I de digitale artikler kan I læse om, hvordan Emily omdannede de følelser af angst, frygt og håbløshed, hun oplevede, til personlig og hellig glæde. Og Kevin, der er uddannet terapeut, kommer med forslag til, hvordan de nære og kære kan støtte dem, der kæmper med at komme sig over, at de er vendt tidligt hjem.

Årsagen til, at vi hver især vendte tidligt hjem, betyder ikke så meget som, hvad vi gør, når vi vender hjem. Med Frelserens hjælp kan vi hele, gå fremad og fortsætte med at finde glæde på vores evige rejse.

Med kærlig hilsen
Liahona Ficquet

BEDSTE RÅD ...

Unge voksne giver deres bedste råd om det at vende tidligt hjem fra sin mission:

»I skal bare vide, at alt ordner sig. Jeg fik dette råd: »Det er svært, indtil du beslutter, at det ikke er.« I kan bestemme, hvilken slags fremtid I vil have.

– **Nathaniel Park er fra Western Australia i Australien**

»Det behøver ikke at definere jer.«

– **Elena Kingsley fra Utah i USA**

»Uanset hvad omstændighederne er, så prøv at få jer en ny rutine for at komme tilbage til jeres liv.«

– **Rosa-Lynn Ruiter fra Holland**

»Afslutningen på en mission, er begyndelsen på en ny.« Find den nye mission!«

– **Roberto Alfonso Martinez IV fra Utah i USA**

»Gud elsker jer og har en plan for jer. Hold fast i troen!«

– **Rebecca Stockton fra Arizona i USA**

Hvad er det bedste råd, I nogensinde har fået om ægteskab? Send jeres svar ind på liahona.lds.org senest 31. juli 2019.

FORTÆL JERES HISTORIE

Har I en forrygende historie at fortælle? Eller vil I gerne læse artikler om bestemte emner? Så hører vi gerne fra jer! I kan indsende jeres artikler eller feedback på liahona.lds.org.

OM UNGE VOKSNE SKRIBENTERNE

Alex Hugie er fra Oregon i USA. Han har en bachelorgrad fra Brigham Young University i engelsk. Han interesserer sig især for studiet af litteratur til unge voksne og for at skrive noveller og romaner og at drikke mælk.

Liahona Ficquet er fra det sydlige Frankrig. Hun kan lide at lære og kan lide at arbejde rundt om i huset med sin far. Hun er glad for sit studie indenfor det medicinske område og håber på at arbejde med kvinders helbred. Hun arbejder for tiden med en fransk oversættelse af en bog, der er skrevet af og til tidligt hjemvendte missionærer.

Emily Warner er opvokset i det nordlige Idaho i USA, som stadig er hendes yndlingssted på jorden. Hun læser regnskab på Brigham Young University og holder af at tage på lange vandreture, tage billeder og rejse rundt om i verden med sin mand.

I DETTE AFSNIT

44 **Giv ikke op, selvom jeres mission sluttede tidligt ***

Alex Hugie

47 **Tidligt hjemvendte missionærer: I er ikke alene ***

Liahona Ficquet

* Denne artikel indeholder mere bonusindhold i den digitale version.

KUN DIGITALT

Støt de missionærer der kommer tidligt hjem

Kevin Theriot

Finder glæde i Kristus til trods for, at jeg vendte tidligt hjem fra min mission

Emily Warner

Find disse artikler og mere:

- På liahona.lds.org
- I **UV-ugentligt** (under »Unge Voksne« i appen Evangelisk bibliotek)
- På [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona)

Jeres værd afgøres ikke af, hvorvidt I er vendt tidligt hjem fra jeres mission.

Giv ikke op, selvom jeres mission sluttede tidligt

Alex Hugie

Hvis I læser dette, ved I sikkert allerede, hvor overvældende svært det kan være at vende tidligt hjem fra en mission. Unge voksne, der tjener [som missionærer] kan komme ud for fysiske skader, mentale problemer, private nødsituationer, problemer med værdighed, alvorlige konflikter med andre eller ulydighed mod missionærreglerne, der gør, at de må forlade deres mission før forventet.

Uanset hvad årsagen er, så ønsker Gud ikke, at dette tilbageslag skal efterlade nogen af hans børn åndeligt forkrøblede. Så hvordan kan tidligt hjemvendte missionærer komme videre oven på en sådan sviende oplevelse? Og hvordan kan forældre, kirkeledere og nære og kære hjælpe?

En missionær fra Mormons Bog

En beretning fra Almas Bog giver os et nyttigt eksempel. Den nefitiske profet Alma forestod en mission blandt de ugudelige zoramitter, og havde

et antal betroede personer med sig. En af disse personer, hans søn Corianton, »svigtede tjenestegerningen og drog over til Sirons land inden for lamanitternes grænser efter skøgen Isabel« (Alma 39:3). Derfor irettesatte Alma Corianton skarpt og kaldte ham til omvendelse og sagde: »Jeg ville ikke dvæle ved dine forbrydelser for at rive op i din sjæl, hvis det ikke var til dit eget bedste« (Alma 39:7).

Corianton tog ydmygt imod sin fars irettesættelse, omvendte sig fra sine synder og vendte tilbage for at tjene som missionær blandt zoramitterne og kundgjorde »ordet med sandhed og alvor« (Alma 42:31). Beretningen fortsætter ved at fortælle, at efter Alma havde talt med sine sønner, »drog [både Shiblön og Corianton] ud blandt folket for at forkynde ordet for dem« (Alma 43:1).

Vender tilbage med potentiale

Hvad lærer vi af denne historie? For det første, at en missionær, der

vender tidligt hjem – selv af undgåelige årsager – stadig er i stand til at udrette store ting. Corianton begik alvorlige fejl, men han udrettede stadig store ting senere. På samme måde bør selv missionærer, der er vendt tidligt hjem som følge af egne handlinger, ikke føle, at de har ødelagt deres åndelige potentiale. Corianton lærte af sine fejltrin og blev medvirkende til opbyggelse af Guds rige på utrolige måder, og den samme kapacitet hviler i enhver, uanset hvor meget de måtte føle, at de har fejlet.

For det andet, lærer vi, hvilken afgørende rolle andre spiller for den åndelige rehabilitering af tidligt hjemvendte missionærer. Alma – Coriantons far og præstedømmeleder – irettesatte Corianton med skarphed, men også med tillid til hans evne til at nå sit åndelige potentiale. Som for Corianton, må konsekvenserne for ulydighed på en

mission følge, men enhver disciplin bør ledsages af kærlighed, tilgivelse og barmhjertighed (se L&P 121:41-44).

Vend tilbage til helingen

Det samme budskab om håb for tidligt hjemvendte missionærer lyder i dag. Marshall, der vendte tidligt hjem på grund af fysiske og psykiske helbredsmæssige udfordringer, beklager til tider både de helbredsmæssige hindringer og de personlige utilstrækkeligheder, der forhindrede ham i at være fuldt fungerende missionær. Ikke desto mindre føler han, at hans tjeneste var det hele værd.

»Som missionærer er vi ikke fuldkomne,« siger Marshall. »Vi er stadig genstand for fristelse, vi kan stadig synde. Men ens ufuldkommenheder er sikkert det, Satan ønsker, at man fokuserer på – at få en til at føle, at det man tilbyder ikke accepteres af Herren

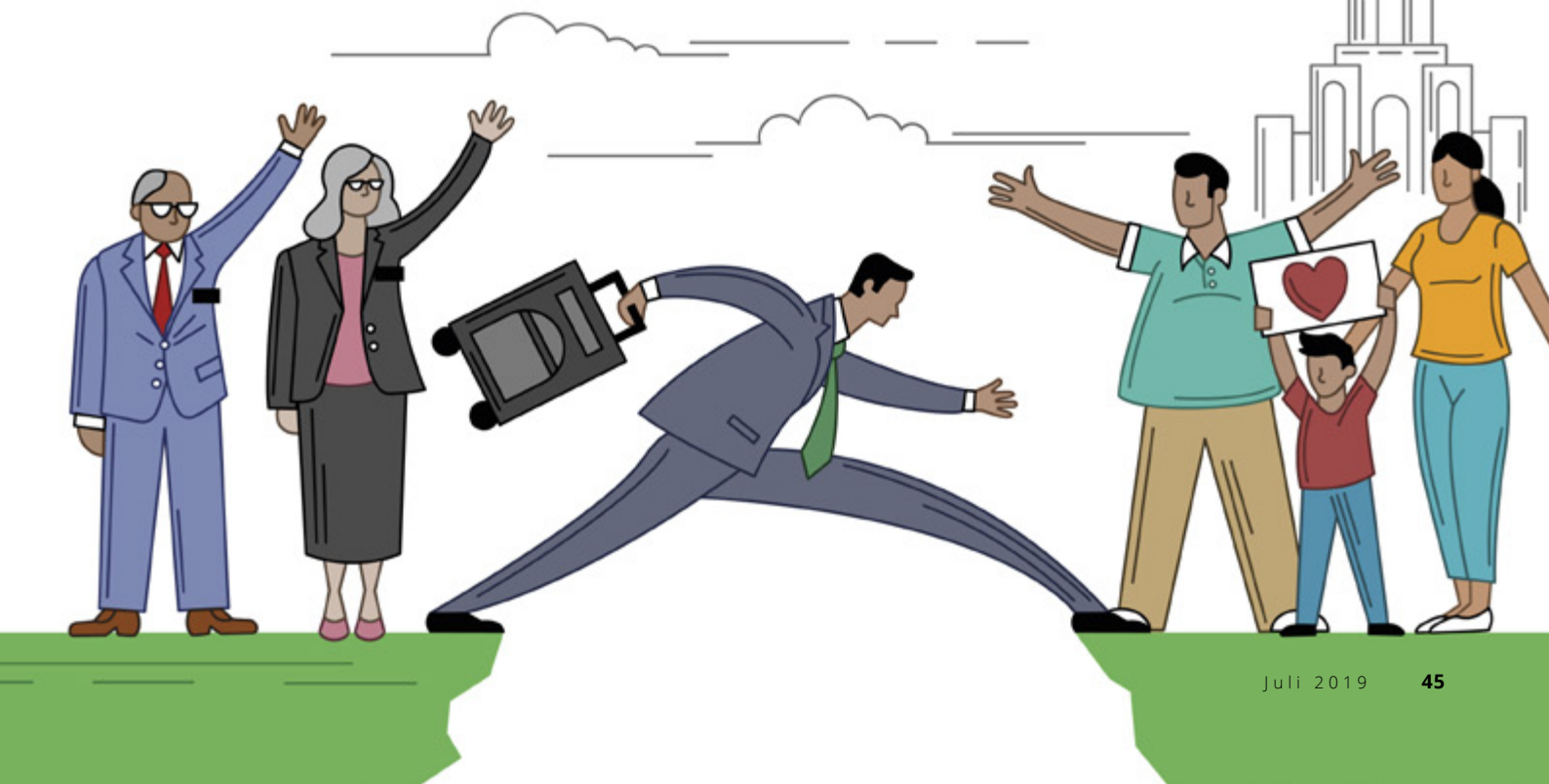
på grund af de gange, hvor man ikke var den bedste missionær.«

Marshall tror, at Herren ønsker, at missionærerne skal vide, at han finder behag i den tjeneste, I udfører, selvom den er ufuldkommen af den ene eller anden årsag.

Marshall har lært at håndtere det og komme sig over det ved at gøre alt, han kan for at holde sig nær på vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

Vender hjem for at omvende sig

En anden missionær, der tjente i Colorado i USA, blev sendt hjem fra sin mission af disciplinære årsager og udelukket af Kirken, men han er senere blevet døbt igen. »Det var svært at komme hjem,« siger han. »Jeg følte mig fortabt og tom. Til tider var den sværeste del af at komme hjem [at finde] motivationen til at

blive ved med at komme i kirke, læse skrifterne og bede. De enkleste ting var de sværeste.«

Men han fandt styrke gennem sine venners og families støtte og i arbejdet med at omvende sig.

»At sætte mål, mødes med min biskop og komme i templet, da jeg blev værdig, var de nøgler, der gjorde mig i stand til at komme tættere på vor himmelske Fader,« tilføjer han. »Jeg mindes gange, hvor jeg ikke kunne mødes med min biskop eller nå nogle mål, modstanderen var der altid lige og fristede mig.«

Hans helingsproces blev gjort mulig ved »altid at huske, jeg har en himmelsk Fader, der elsker mig og ønsker, at jeg skal være lykkelig. Det at have et vidnesbyrd om Frelserens forsoning og omvendelse; vi kan altid komme Gud nærmere, uanset hvor langt væk vi føler os.«

»Når jeg ser tilbage på min mission,« fortsætter han, og omtaler de måneder, han tjente inden de begivenheder, der førte til hans hjemsendelse, »føler jeg stadig, at det var en af de bedste oplevelser, jeg nogensinde har haft. Jeg lærte en masse og selvom det ikke gik, som jeg havde planlagt, var jeg stadig i stand til at se liv ændre sig på grund af evangeliet. Jeg lavede nogle fejl, men mit vidnesbyrd er vokset så meget mere i min stræben efter at omvende mig og gå fremad.«

Han ønsker, at andre som er vendt tidligt hjem på grund af deres valg, skal vide, at »verden ikke er gået under. At komme hjem er et første skridt til omvendelse. Når man en

gang er kommet igennem denne omvendelsesproces, vil man have opnået så meget. Den tunge byrde lettes. Der er ikke nogen bedre følelse end at vide, at man er antagelig i Guds øjne.«

Vis dem, der er vendt tidligt hjem, kærlighed

Begge disse missionærer, der vendte tidligt hjem, understreger, hvor vigtigt det er, at venner og familie til de missionærer, der kommer tidligt hjem, elsker og støtter dem.

»Giv dem plads,« siger Marshall. »Men sørg for at holde jer tæt på, for det kan være lidt deprimerende. Vær deres ven.« Ved at lytte til Ånden kan vi vurdere deres behov og vide, hvornår vi skal række ud, og hvornår vi skal respektere, at de vil være i fred.

»I skal bare elske dem,« tilføjer den missionær, der tjente i Colorado. »Hjælp dem til altid at huske på Jesu Kristi sonoffer.«

Måden, andre behandler tidligt hjemvendte missionærer på, kan gøre hele forskellen på, hvorvidt de falder væk i skam eller rykker fremad i tro. Så det er afgørende, at de omfavnes uden at blive dømt.

Ligesom Corianton, har de tidligt hjemvendte missionærer potentiale til at rejse sig fra deres aktuelle sårbare tilstand og blive et stærkt redskab i Guds hænder.

Find håb i Guds plan

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, har sagt nogle trøstende ord til tidligt hjemvendte

missionærer. »Når nogle spørger jer, om I har tjent på mission, siger I ja,« har han sagt, »påskøn den tjeneste I gennemførte. Vær taknemmelig for muligheden for at have vidnet, for at have været ude i Herrens navn, for at have båret missionærens navneskilt ... Lad venligst være med at genoplive det, koge suppe på det eller tænke på jer selv som utilstrækkelige eller tabere.«¹

De, som er vendt tidligt tilbage som følge af synd, kan huske på disse ord af søster Joy D. Jones, Primarys hovedpræsident: »Hvis vi synder, er vi mindre værdige, men vi er aldrig mindre værd!«² Hun forsikrer om, at Gud vil hjælpe os med at udvikle selvtillid i vores sorteste stunder, hvis vi vender os til ham.

Budskabet fra Mormons Bog, fra nutidige tidligt hjemvendte missionærer og kirkeledere er det samme: Mist ikke modet, for Gud har stadig større planer for jer, end I kan forestille jer. Til missionærernes nære og kære, så gør jeres respons på deres hjemvenden en utrolig forskel for, at de heler og når deres potentiale. Husk på, at Jesu Kristi forsoning kan hele alle sår – deriblandt dem, der kommer af at vende tidligt hjem fra en mission. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

I kan finde en liste over ressourcer til kommende og tidligt hjemvendte missionærer i den digitale version af denne artikel på liahona.lds.org eller på appen Evangelisk bibliotek.

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, »Elder Holland's Counsel for Early Returned Missionaries« (video), lds.org/media-library.
2. Joy D. Jones, »Umådelig værdi«, *Liahona*, nov. 2017, s. 14.

Unge voksne fortæller om, hvordan de har fundet formål og fred efter, de kom tidligt hjem fra deres mission, og hvordan I også kan.

Tidligt hjemvendte missionærer: I er ikke alene

Liahona Ficquet

Den hær af fuldtidsmissionærer, der stræber efter at gøre deres pligt for at »indbyde andre til at komme til Kristus«¹ giver mange »store håb og megen glæde« (Alma 56:17). Ligesom de unge krigere i Mormons Bog, kæmper disse missionærer hver dag med »mirakuløs styrke; med en så mægtig kraft« (Alma 56:56).

Men selv blandt de 2060 unge krigere var der alligevel 200, der besvimele »på grund af blodtab« (Alma 57:25). Gjorde det dem mindre tapre? Mindre stærke? Mindre modige? Mindre værdige end andre? Ikke det mindste.

På akkurat samme måde er I missionærer, der er kommet tidligt hjem af mentale eller fysiske årsager, *ikke* mindre tapre, mindre stærke, mindre modige eller mindre værdige. Jeres udholdenhed gennem modgang er – og bør være – forbløffende. I er i live – måske nok sårede – men i live. Der er brug for, at der bliver set til jeres sår nu, hvad enten de er fysiske, mentale eller åndelige (se Alma 57:28). For dem, der er vendt tidligt hjem af årsager, der har med

værdighed at gøre, vil omvendelse være en vital del af jeres heling.

Efterhånden som I tilpasser jer at være hjemme, så sørg for at give jer tid til at hele og husk altid at stole på Gud (se Alma 57:27). Han har påmindende sagt: »Når jeg giver nogen af menneskesønnerne [eller -døtrene] en befaling om at gøre en gerning til mit navn, og disse menneskesønner [og -døtre] så af al kraft og med alt, hvad de har, går i gang med at udføre denne gerning og ikke ophører med at være flittige, og deres fjender kommer over dem og hindrer dem i at udføre denne gerning, se, da er det min vilje, at jeg ikke mere kræver denne gerning af [deres] hænder, men at jeg antager deres ofre« (L&P 124:49).

Uanset hvilke sår I pådrog jer – eller fik til at bryde op igen – i kampen, så var jeres bidrag nødvendigt og acceptabelt for Herren, så længe I tjente værdigt eller omvendte jer helt.

Det kan måske være en hjælp for jer til at hele at læse følgende beretninger, for I er ikke alene og at dele jeres historie kan hjælpe andre.

I må forstå, at **FRELSEEN FØLTE JERES SMERTE**

På flyveturen på vej til min mission, forestillede jeg mig, hvordan det ville blive at vende hjem. Der ville lyde hyldest, min familie og mine venner ville omfavne mig, og jeg ville kunne leve resten af mit liv i fred og nyde alle de velsignelser, der følger med at være en hæderligt hjemvendt missionær.

Elleve måneder senere på flyveturen hjem blev hvert et øjeblik brugt i smertelig angst for, hvad der ventede forude. Min familie ventede, og selvom de var glade og omfavnede mig, var jeg, før jeg anede det, alene uden nogen anelse om fremtiden.

Frelseren så mine mørke dage. Han vidste, hvordan jeg ville ligge i sengen i tre uger og græde og sove for at flygte fra virkeligheden. Han vidste, at jeg ville få brug for hans styrke, for ingen andre omkring mig kunne forstå eller bare sætte sig ind i, hvad jeg gik igennem. Men det kunne han. Jeg kunne ikke have overlevet min mission eller at vende tidligt hjem uden ham.

Ali Boaza fra Queensland i Australien

SPILD IKKE TIDEN *med at spørge hvorfor*

Tanken om at vende tidligt hjem var sønderlemmende. Så snart rådgiveren foreslog det, oplevede jeg et meget kompliceret miks af følelser. Skam. Lettelse. Skyld. Fred. Sorg. Alt på samme tid.

Jeg ved, at Gud støttede mig, for på en eller anden måde kom jeg igennem den første uge hjemme. Og så kom jeg igennem den anden. Og endnu en. Indtil jeg endelig kunne mærke mig selv igen. Min far var min største støtte, og han tog mig under sine vinger. Han ville altid gerne tale og bare være sammen med mig. Han fiskede ikke efter, hvad der »gik galt«, men han skulle bare vide, hvordan jeg havde det.

Da min far døde i en bjergklatringsulykke nogle få måneder senere, vidste jeg uden tvivl, at Gud har en plan for mig. Det at være i stand til at være sammen med min far i de sidste måneder af hans liv, har styrket mit vidnesbyrd om frelsesplanen. Jeg forstår stadig ikke alle årsagerne til, at jeg kom hjem, da jeg gjorde, men jeg har også lært, at bruger man for meget tid på at spekulere over hvorfor, så går man glip af de vidunderlige mirakler, Gud skaffer dig hver dag.

Kristen Watabe fra Ohio i USA

Vær villig til at **FØLGE HERRENS VILJE**

Alt gik godt på min mission. Jeg havde nogle utrolige oplevelser, som jeg vil gemme i mit hjerte for altid. Men efter otte måneder begyndte jeg at få problemer med mit helbred. Efter megen faste og bøn, blev jeg sendt hjem. Jeg var knust. Jeg troede, at det hele var min skyld. Jeg holdt op med at læse mine skrifter og bede så ofte. Jeg spekulerede på, om jeg havde gjort alt, jeg kunne, for at blive.

Men jeg indså, at jeg blev prøvet for at se, om jeg ville forblive tro mod Herren. Det var svært, men jeg satte min lid til ham og jeg vendte tilbage til missionsmarken, hvor jeg igen havde fantastiske oplevelser.

Så vendte problemerne med mit helbred tilbage. Men denne gang var jeg mere villig til at følge vor himmelske Faders vilje. Så jeg vendte hjem for anden gang. Det var svært, men jeg ved, at jeg kan lære noget af alt, jeg går igennem.

Selvom jeg ikke tjente i 24 måneder, så ved jeg, at jeg var en værdig missionær. Jeg ved, at den tid, jeg tjente Herren, var værdifuld for mig og for de mennesker, jeg hjalp. Jeg er taknemmelig for min Frelser og hans uendelige forsoning. Han kender til alle vores udfordringer. Og hvis vi stoler fast på ham, vil vi aldrig være alene.

Fillipe Hoffman er fra Goiás i Brasilien

OMGIV JER med godhed

Jeg havde aldrig troet, at jeg ville komme tidligt hjem fra mission, og jeg var flov og bange for at møde folk. Selvom det var en af de sværeste tider i mit liv, følte jeg også, at jeg kom styrket ud af oplevelsen. Det formede mig til et bedre menneske.

Jeg vendte hjem for at gå igennem en omvendelsesproces. Nogle af de valg, jeg havde truffet inden min mission, var ikke i overensstemmelse med evangeliets lære og bud. På grund af skam og et ønske om at opretholde min anseelse i Kirken gik jeg ikke igennem omvendelsesprocessen med min biskop inden. Men i løbet af de første få måneder følte jeg et behov for at vende hjem og omvende mig, så jeg kunne tjene med ære og retskaffenhed.

Noget af det, der virkelig opmuntrede mig, da jeg vendte hjem, var at deltage i åndeligt opløftende aktiviteter, deriblandt kirkemøder, tjenesteprojekter og templet, da jeg blev i stand til det. Det, der hjalp mig mest, var dog menneskene omkring mig – familie, nogle få venner og tilmed folk, som jeg aldrig havde mødt før, der viste mig kærlighed og venlighed.

Alt i alt, med Herrens hjælp og de kristuslignende eksempler omkring mig, blev jeg i stand til at vende tilbage til Florida og gøre min mission færdig. Det er mit håb, at vi alle vil stræbe efter at være kristuslignende mod andre, uanset om de er vendt tidligt hjem eller bare står i behov for noget. Caigen Stuart fra Utah i USA

Det løfte, der findes i ens missionærkaldelse, bliver givet i forbindelse med, at man beslutter at tage et skridt fremad i værket, vil blive opfyldt: »Herren vil belønne dig for at leve retfærdigt og tjene trofast.« Med opmærksomhed og omsorg kan jeres sår hele og blive et redskab for jer til at hjælpe andre med at komme til Kristus. Det er, når alt kommer til alt, missionærernes opgave. ■

Forfatteren, der er fra Frankrig, går i skole i Utah i USA.

I kan finde flere historier fra tidligt hjemvendte missionærer i den fulde version af denne artikel på liahona.lds.org eller i appen Evangelisk bibliotek.

NOTE

1. »Hvad er mit formål som missionær?«, *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, lds.org/manual/missionary.

Jeg spiller volleyball, løber orienteringsløb og læser en masse.

Hvis jeg kunne bruge en dag på hvad som helst, ville jeg nok tage til stranden.

Jeg blev født i Chicago i Illinois, men jeg kom til en plejefamilie i Nauvoo. Jeg husker ikke meget om mit liv, inden jeg kom i pleje, men jeg følte mig ikke tryk. Da jeg kom i pleje, følte jeg mig tryk. Jeg elsker, at jeg har evangeliet. Nogle af mine venner har stået i nogle skræmmende situationer, fordi de ikke følger vores standarder. Jeg ved, at det at holde buddene giver mig sikkerhed.

Det var ret sejt at finde min familie. Min mor kom hen i den forskole, jeg gik på, for hun var vikar der. Hun legede med mig, og hun sagde til en af læreren, at hun havde lyst til at tage mig med hjem, for jeg var så sødt et barn. Læreren sagde: »Hun skal bortadopteres, så måske!« Min mor så på sagen og adopterede mig og mine to brødre. Det er sejt, for jeg ved, hvordan det er ikke at have en familie, og det gør det endnu mere specielt at få en familie.

Lily S., er 14 år og fra Illinois i USA

I DETTE AFSNIT

- 52 Studér, læs, genlæs og bed. Gentag det.**
Mario Días Alonso
- 54 Min bedste dag på jobbet nogensinde!**
Ældste Joni L. Koch
- 56 Lektier fra Det Nye Testamente: Apostlene er vidner om Jesus Kristus – og det kan I også være!**
Heather White Claridge
- 58 »Du er nødt til at forlade dette sted«**
Sergio Riquelme Segura
- 61 Plakat: Tro kommer ét skridt ad gangen**
- 62 Brev fra en kærlig bror**
Merilee S.B. Averett
- 64 Det sidste ord: Hvad vil I finde i Mormons Bog?**
Ældste Gary E. Stevenson

STUDÉR, LÆS, GENLÆS OG BED. *Gentag det.*

Mario Días Alonso

For at komme på universitetet i Chile, skal man til en optagelsesprøve. Jeg ville gerne læse til ingeniør på et universitet, der lå langt væk fra, hvor jeg boede. Det ville blive meget dyrt, så mit mål var at score så mange points til optagelsesprøven, at jeg kunne få et stipendium på grund af et fremragende prøveresultat.

Jeg vidste, hvor og hvad jeg ville studere, og jeg vidste, hvad jeg skulle gøre for at få det til at ske. Jeg begyndte at forberede mig til prøven. Jeg studerede, læste og genlæste materialet, men i prøveeksaminerne fik jeg stadig ikke den karakter, jeg havde brug for. Jeg henvendte mig til vor himmelske Fader i bøn, jeg bad om større intelligens og om, at han ville oplyse min forstand, så

jeg kunne nå mit mål. Det bad jeg om dagligt i et helt år. Jeg tog særlige forberedelseskurser på min skole, og jeg meldte mig til klasser på en institution, der forberedte folk til eksamen.

Jeg blev ved med at studere skrifterne dagligt, og jeg kom altid til seminar. Jeg fuldførte mine forpligtelser i Det Aronske Præstedømme, og jeg læste aldrig lektier om søndagen, uanset hvor

*Uden et stipendium
havde jeg ikke havde
råd til at komme på
universitetet.*

presset situationen var. Jeg vidste, at søndagen var Herrens dag, og jeg ville gerne respektere den på den måde, mine forældre havde lært mig. Jeg vidste, at jeg ikke havde råd til at undvære de velsignelser, som vor himmelske Fader havde til mig, især ikke når jeg havde mest brug for dem. Trods alt dette fik jeg ikke den karakter, jeg havde brug for, når jeg tog prøverne.

Min familie og jeg bad og fastede, og min far gav mig en velsignelse. Med denne åndelige og øvrige forberedelse, gik jeg til optagelsesprøve. Og det endte ikke alene med, at jeg fik den karakter, jeg havde brug for, men jeg overgik mit mål og fik en af de højst mulige procentsatser i matematikdelen. Jeg fik det stipendium og de goder, jeg havde brug for, og jeg blev i stand til at læse på det universitet, jeg valgte.

Helt fra jeg var ung, lærte jeg, at hvis jeg gjorde alt, jeg kunne og tog hånd om mine åndelige forpligtelser først, ville vor himmelske Fader velsigne mig, Tingene udarter sig måske ikke altid, som vi forventer, men Gud vil tage hånd om os. Jeg ved, at det kun er med hans hjælp, at alt er muligt. ■

Forfatteren bor i Cautín-provinsen i Chile.

HJÆLPER JER GODT IGennem JERES UDDANNELSE

Kirken stiller mange ressourcer til rådighed for at hjælpe jer med uddannelse over gymnasialt niveau:

- Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond er tilgængelig i visse lande til betaling af erhvervsfaglig uddannelse. I kan tale med jeres biskop eller grenspræsident om det eller besøge pef.lds.org.
- BYU-Pathway Worldwide tilbyder højere uddannelser online til overkommelige priser. De studerende begynder med PathwayConnect, et etårigt onlineprogram, der hjælper folk med at starte på eller genoptage universitetsstudier. Efter at have fuldført PathwayConnect kan de studerende på mindre end et år få en attest på at være klar til et job og derefter fortsætte med at få eksamen – stadig til samme lave undervisningsafgift. Besøg byupathway.lds.org.
- Det kan ofte øge jeres chancer for at få et arbejde at lære engelsk. EnglishConnect er et engelsksproget læringsprogram, som Kirken udbyder for at hjælpe den enkelte med at øge sin åndelige og timelige selvhjulpethed i et evangelisk-centreret miljø. Klik ind på englishconnect.lds.org.
- Kirkens selvhjulpethedskursus til uddannelse hedder »Uddannelse: Bedre jobmuligheder.« Det er et 12-ugers kursus, der afholdes i jeres stav eller distrikt. Find undervisningsmaterialet i Evangelisk bibliotek under selvhjulpethed eller på lds.org/go/71857.

UDDANNELSE VIL HJÆLPE JER TIL AT TJENE

»Mit råd ... er at fortsætte med at uddanne jer, hvor end I er, hvad end I interesserer jer for og muligheden måtte være. Afgør, hvordan I bedst kan tjene jeres familie og samfundet og forbered jer godt.«

M. Russell Ballard, »Education: A Religious Responsibility« (foredrag på Brigham Young University – Idaho, 26. jan. 2010).

Ældste
Joni L. Koch
De Halvfjerds

Min bedste dag på

*Når man lærer at elske og påskønne arbejde, finder man
sogså en stor kilde til glæde.*

For nogle år siden befandt jeg mig i et auditorium på Churchill College på University of Cambridge i England til et årligt møde for den virksomhed, jeg arbejdede for. Ved den lejlighed havde jeg privilegiet af at modtage en belønning af virksomhedens øverste leder på verdensplan på vegne af min afdeling for det fremragende arbejde, vi havde udført det år.

Mens virksomhedsledere fra hele verden, der repræsenterede 80.000 ansatte, klappede i hænderne og roste vores hold for vores bedrift, tænkte jeg: »Det må være min bedste dag på jobbet nogensinde!« Stemningen i det øjeblik var opløftende.

Delte brød ud

Men så kom jeg til at tænke 40 år tilbage i tiden på min første arbejdsdag. Min far havde et bageri og bagte brød, der blev distribueret til mange små markeder i vores by i det sydlige Brasilien. Da jeg var ganske ung, insisterede jeg på at komme med min far på arbejde. En dag sagde han endelig ja!

Min mor syede et lille forklæde og en bagerhat til mig, og min far og jeg tog hen på bageriet. Sammen blandede og forberedte vi dej, formede dejen til brød med vores hænder og lagde brødene i en stenovn. Da brødene var bagt

færdige, brugte vi en bagespatel til at tage brødet forsigtigt ud. Vi ventede nogle sekunder, så delte vi et af de stadig varme brød. Det smagte vidunderligt!

Ved nærmere eftertanke besluttede jeg, at det at modtage en pris på Cambridge kun var den næstbedste dag på jobbet. Den bedste og lykkeligste dag på jobbet var i langt mere beskedne rammer: et lille bageri uden publikum eller stående bifald. Det var bare mig og min far. Den dag lærte han mig at elske og værdsætte arbejde, og det lærte mig glæden ved at lave noget fra grunden med mine egne hænder. Jeg lærte, at hårdt arbejde er tilfredsstillende for både krop og sind.

Arbejde er en velsignelse

Da Herren sagde til Adam og Eva: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1 Mos 3:19), kunne det lyde, som om han straffede dem. I virkeligheden gav ham dem

Jeg vil altid huske det hvide forklæde og bagerhatten, som min mor syede til mig, og brødet min far og jeg lavede sammen.

jobbet nogensinde!

mulighed for at opleve glæden og følelsen af fylde ved at blive selvhjulpne, sørge for deres egne ønsker og behov.

Mange af os ser udelukkende arbejde som en måde at forsørge os selv og vores familie på timeligt eller måske som en måde at opnå social status eller en flot jobtitel på. Men langt vigtigere er det, at Gud ønsker at vi arbejder, så vi kan få en stærk følelse af at have opnået noget, når vi gør opgaver færdige, skaber noget nyt, nytænker og forbedrer noget, der allerede eksisterer og tilfører værdi til den verden, vi lever i.

Åndeligt talt omfatter et liv, der er centreret om evangeliet, altid arbejde. Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Et indviet liv er fyldt med arbejde, somme tider ensformigt, somme tider beskedent, somme tider uværdsat, men altid arbejde, der forbedrer, sætter i orden, opretholder, opløfter, tjener og stræber.«¹

Som børn blev I sikkert spurgt: »Hvad vil du være, når du bliver stor?« I jeres teenageår har spørgsmålet mest sandsynligt været: »Hvad vil du læse på universitetet?«

Passion, ære og et formål

Uanset hvilken profession I vælger, hvilken branche I ender med at arbejde i – så stræb efter at udføre jeres arbejde med passion, ære og et formål. I bør arbejde flittigt og altid prøve at nå de bedste resultater. Denne indstilling til arbejde vil være jer en hjælp til at

blive timeligt, følelsesmæssigt og åndeligt sikre. Muligheden for at arbejde er en velsignelse fra Herren. Når man lærer at elske og påskønne arbejde, finder man også den glæde og meningsfuldhed, der følger af selvhjulpnehed.

Jeg kan stadig høre bifaldet og de opmuntrende ord, der lød fra publikum på University of Cambridge, men mindet om min dag på bageriet med min far og duften af nybagt brød frisk fra ovnen står mit hjerte nærmere. ■

NOTE

1. Se D. Todd Christofferson, »Overvejelser om et liv viet til Gud«, *Liahona*, nov. 2010, s. 17.

Apostlene er vidner om Jesus Kristus – og
det kan I også være!

Heather White Claridge

Kirkens Tidsskrifter

Forestil jer, at I sidder og spiser frokost med en ven i skolen. Jeres ven skal lige til at åbne en chokoladebar, da der kommer en og anklager hende for at have stjålet den og kræver den tilbage. I var sammen med jeres ven, da hun købte den, så selvom I måske bliver nervøse, siger I, at jeres ven ikke har stjålet den.

Sådan bliver man et vidne om Jesus Kristus

- Man ønsker at tro (se Alma 32:27).⁴
- Læs om Frelseren i skrifterne.
- Bed om, at Helligånden vil bekræfte, at Kristus er jeres Frelser.
- Studér Det Nye Testamente og markér, hvor apostlene vidner.

Særlige vidner

At stå op for sandheden på den måde kan kaldes »at være et vidne«. I kan for eksempel være vidner om jeres vens gode karakter. Akkurat ligesom I kan være et vidne for jeres ven, har Gud kaldet profeter og apostle til at være særlige vidner om hans Søn, Jesus Kristus. Apostlene bliver sendt ud »med særlig myndighed og ansvar«¹ for at undervise, vidne og tjene som »særlige vidner om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23).

Kort tid efter Kristus var opstået, blev apostlene kaldet til at være hans vidner (se ApG 1:8). Når I studerer Det Nye Testamente, kan I læse om mange tilfælde, hvor apostlene vidnede om, at Jesus Kristus er Guds Søn (se ApG 2:36; 5:27-32; 10:36-44). Nutidens apostle fortsætter i dette kald som særlige vidner – lyt bare til hver en tale ved generalkonferencen og så vil I se, hvordan de vidner om Kristus.

Helligånden vidner om Kristus

Nogle apostle i Det Nye Testamente var sammen med Kristus, mens han var på jorden og så ham stige til himmels (se ApG 1:9-11), og apostle i dag har måske set Kristus,² men det er ikke det at have set Jesus fysisk,

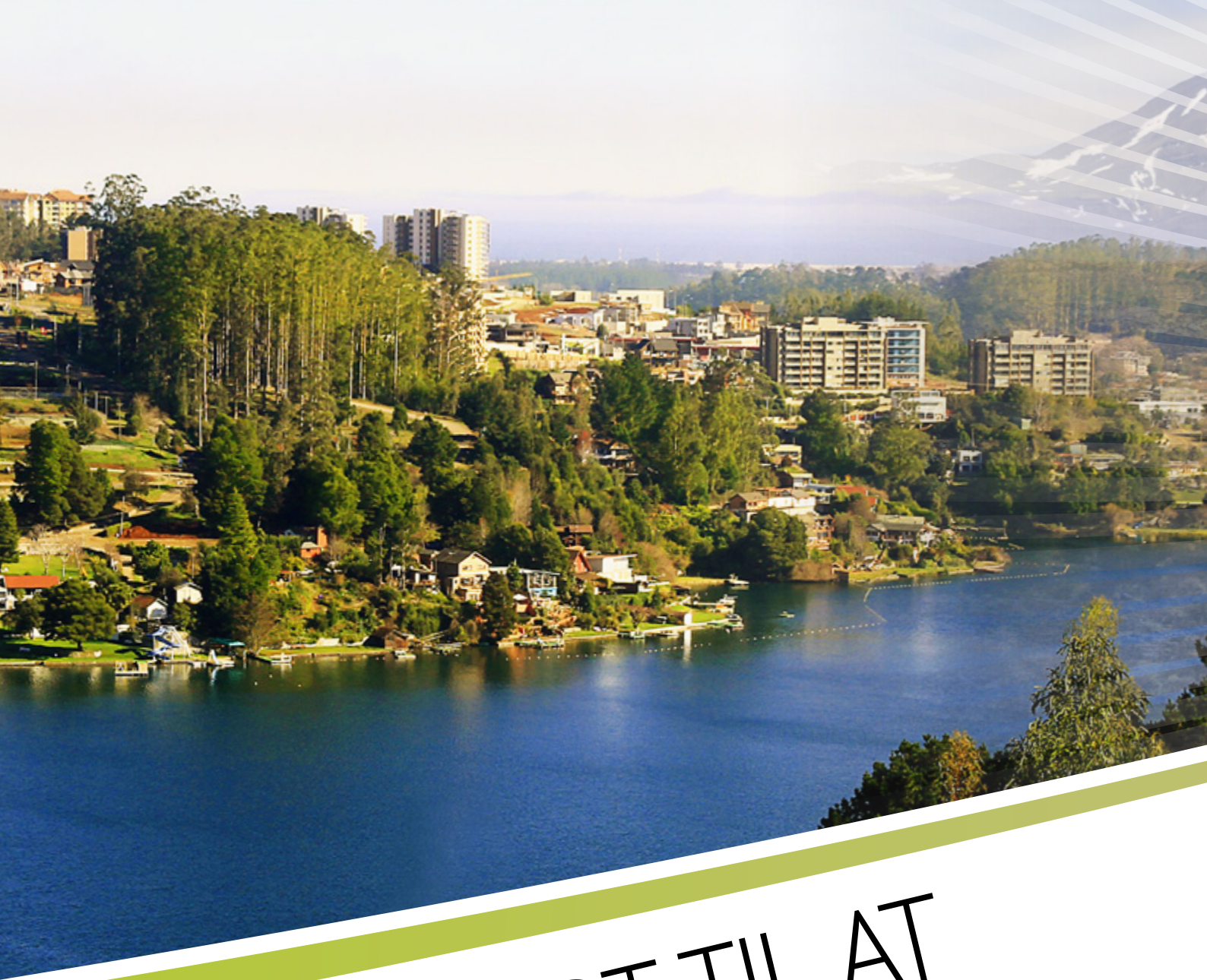
der gør nogle til vidner om ham. Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) sagde: »[Helligånden] er den eneste måde, som et menneske virkelig kan vide, at Jesus er Kristus på, og at hans evangelium er sandt.«³ Det betyder, at selvom apostlene måske har set Kristus, så ved de, at han er Frelseren, fordi Helligånden har fortalt dem det!

I kan være vidner

Hvad der er endnu mere fantastisk er, at I også er blevet lovet, at I kan vide, at Jesus Kristus er jeres Frelser gennem Helligånden (se L&P 46:13). Det er ikke kun noget, apostlene kan vide! Selvom I ikke bliver kaldet til at være særlige vidner om Kristus, kan I søge et vidnesbyrd om Kristus og være et vidne om ham for mennesker i jeres liv. I kan følge Frelserens befaling til Peter: »Og når du engang vender om: så styrk dine brødre [og søstre]« (Luk 22:32). ■

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, »Særlige vidner om Jesus Kristus«, *Den danske Stjerne*, okt. 1984, s. 102.
2. Se Boyd K. Packer, »Vidnet«, *Liahona*, maj 2014, s. 97; se også Lorenzo Snow, »Et besøg af Frelseren«, *Liahona*, sep. 2015, s. 80.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 3:31.
4. Se også Jeffrey R. Holland, »Jeg tror«, *Liahona*, maj 2013, s. 93-95.

»DU ER NØDT TIL AT FORLADE DETTE STED«

Trods min frygt for at flytte til det nordlige Chile med min familie, viste ørkenen sig at være vores forjættede land.

Sergio Riquelme Segura

Da jeg læste i Mormons Bog om, hvordan Nefi altid støttede sin visionære far, udledte jeg, at de fleste unge i Kirken nok er som Nefi. Men da min familie besluttede, at vi var nødt til at flytte til ørkenen, følte jeg mig mere som Laman og Lemuel. Jeg ville ikke forlade mit hjem.

Ligesom Nefi og hans brødre, er jeg »født af agtværdige forældre« (1 Ne 1:1). Begge sluttede sig til Kirken som teenagere, og min mor ventede på min far, mens han tjente som missionær. De var aktive og hårdtarbejdende medlemmer af Kirken. Da jeg gik på high school, kom der økonomisk krise i vores region Concepción i Chile. Der var ikke mange ledige jobs, og min far fik svært ved at finde arbejde. Til sidst begyndte han at kigge

efter job uden for byen. Hans jobsøgen førte ham nordpå til byen Calama, i Chiles minedriftsregion. Han var bygningsingeniør, og han fandt et godt job der. Men han var alene og langt væk. Vi så ham kun, når han havde råd til den 32 timer lange bustur hjem.

Efter nogle få år, hvor vi kun så min far to tre gange om året, følte min mor, at tiden var inde til forandring. Mine forældre besluttede, at resten af vores familie måtte flytte nordpå.

Vi har brug for at være sammen med vores far

Min lillebror havde ikke noget problem med at flytte. Og min storesøster, der gik på universitetet, var et godt eksempel for mig. »Jeg opgiver mine studier,« sagde hun. »Vi har brug for at være sammen med vores far.«

Alle støttede beslutningen om at flytte, bortset fra mig. Jeg ville også gerne være sammen med min far, men jeg havde ikke lyst til forandringer og personlige ofre. Jeg havde mine venner, jeg kendte mine omgivelser, jeg nød min livsstil og jeg ville gerne på universitetet i Concepción. Jeg gjorde alt i min magt for at overbevise min mor om, at vi ikke skulle flytte.

Til sidst sagde hun: »Sønnike, din far er alene. Han ønsker, at vi er hos ham. Jeg ville ønske, at du forstod, men du er alt for fokuseret på dig selv.« Så beroligede hun mig og sagde: »Vi får muligheder der.«

Sergio ses med venner til institut.

I mit hjerte vidste jeg, at hun havde ret – selvom mit hoved ikke var overbevist. Jeg havde ikke et stærkt vidnesbyrd på det tidspunkt, men jeg besluttede at bede om, hvorvidt jeg skulle tage med min familie. Der kom et klart svar til mig: »Du er nødt til at forlade dette sted.« Jeg blev ked af det, men jeg sagde til mine forældre, at jeg tog med.

Hvor er træerne?

Concepción er meget grønt med en masse træer. Der falder ca. 130 cm regn om året. I Antofagasta, byen nær Calama, som vi flyttede til, falder der kun 0,25 cm om året.

Det mest chokerende for mig ved flytningen var selve turen. På vores vej nordpå med bussen var det pinefuldt at se overgangen fra grønt til brunt. Jeg spurgte: »Hvor er træerne? Hvor er køerne her på landet?« Jeg så ikke andet end støv, klipper og bjerge.

Det nordlige Chile er selvfølgelig ørken, så hvad kunne jeg ellers forvente? Jeg kom i tanke om, hvordan Laman og Lemuel havde det, da Lehis familie forlod deres arveland og tog ud i ødemarken.

Jeg havde en masse frygt, da vi ankom til Antofagasta. Hvad ville der ske, hvis jeg ikke fik nogen venner? Hvad ville der ske,

hvis jeg ikke kunne vænne mig til området? Hvad ville der ske, hvis mine håb om fremtiden ikke blev til noget?

Til syvende og sidst, skulle jeg ikke have bekymret mig. Min mor fik ret om de muligheder, der ventede os – især de åndelige muligheder. Inden vi flyttede var evangeliet ikke en prioritet for mig. Herren var skubbet i baggrunden. Men i Antofagasta, kom der folk ind i mit liv, der hjalp mig til at se skønheden i evangeliet. Jeg fik hjælp fra særlige præstedømmeledere. Jeg fik venner, som jeg stadig skatter højt. Mit åndelige liv ændrede sig totalt.

Jeg er taknemmelig for, at jeg lyttede til min mor. Jeg er taknemmelig for, at Herren besvarede min bøn. Jeg er taknemmelig for, at jeg havde modet til at rykke nordpå med min familie.

Her i ørkenen foretog jeg de ændringer, der gjorde mig til den jeg er i dag. Det er her, jeg forpligtede mig til at omfavne evangeliet, tjene på mission, gifte mig i templet og vie mit liv til Herren. Det er her, jeg besluttede, at jeg ikke længere ville være ligesom Laman og Lemuel.

For min familie og jeg viste ørkenen sig at være vores forjættede land. ■

Forfatteren bor i Antofagasta i Chile.

TRO

KOMMER ÉT SKRIDT AD GANGEN

»Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, for I lægger grundvolden til et stort værk.«

Læse og Pagter 64:33

Dear Merilee
 Well you have got the big bit
 you, I guess when you get
 already be past. I can't be
 16 years old. It seems
 years ago when you us
 red cowboy hat + pray
 only 3/5 or so, but
 Stay sweet + pure
 one know that the cl
 you TF

ELDER GARY STEVE

actions speak louder
 + you do fit your name
 of Honor: HAPPY

Love ya
 Always

Two others
 Gary

don't

et
 e
 EXAMPLE

want
 was
 wouldn't

or you, if
 words, then
 acted to
 one, but
 y seeing
 good ser

BREV

fra en kærlig bror

Min storebror kom ikke til min fødselsdag, da jeg blev 16, for han var på mission. Alligevel var det råd, han sendte mig, en gave, jeg ville påskønne for evigt.

Merilee S.B. Averett

Fortalt til Richard M. Romney

Seksten! Sikke en tid i livet! »Ingen burde behøve at gå igennem dette alene,« tænkte jeg.

Mine kloge forældre var rare og gav mig altid gode råd. Min storesøster var lige blevet gift og flyttet til en anden stat. Min lillebror var optaget af de bekymringer en 11-årig har. Jeg havde gode venner, og jeg vidste, at mine ledere i Kirken virkelig brød sig om mig.

Men min ældre bror, Gary, var min fortrolige. Jeg så op til ham i alt som teenager. »Når jeg taler med ham, falder tingene bare på plads,« sagde jeg til mig selv. »Jeg ville ønske, at han kunne være her nu.«

Men det var han ikke, han var langt væk i Japan, hvor han tjente som fuldtidsmissionær.

Til trods for, at jeg savnede Gary, havde jeg en sjov fødselsdag. Min mor lavede den traditionelle fødselsdagsmorgenmad til mig, og jeg fik gaver, inden jeg gik i skole. Om aftenen gik min familie og jeg ud og spiste pizza og afsluttede med fødselsdagskage. Jeg tillod mig endda at dagdrømme om dating, køre bil og andre spændende ting, jeg kunne gøre som 16-årig.

Men den bedste gave den dag var et brev i postkassen. Gary havde ikke glemt min meget særlige dag! Det her var inden, der var noget, der hed e-mail, så et brev var lang tid undervejs fra Japan til Cache Valley i Utah i USA. Jeg blev forbløffet over, at hans brev lige ankom på min fødselsdag! Brevet var håndskrevet, hvilket gjorde, at min bror blev mere nærværende, mens jeg læste:

»Kære Merilee!

Nu runder du en stor fødselsdag, ikke? Jeg gætter på, at den allerede er overstået, når dette brev når dig.

Jeg kan ikke fatte det – du er 16 år. Det føles blot som nogle få år siden, at du plejede at [have din lille røde cowboyhat på].

Bliv ved med at være rar og ren og lad altid alle vide, at Kirken betyder meget for dig. Hvis du gør det, havner du aldrig i en situation, hvor du skal træffe et valg med en masse gruppepres hængende over hovedet på dig. Eksempel: I high school vidste alle, at jeg ikke ønskede at drikke eller ryge, overhovedet ikke, så jeg blev aldrig inviteret til en fest, hvor der var den slags. Mine venner vidste, at det ville jeg ikke ...

Hvis du lader folk vide, hvad dine standarder er, så bliver mennesker med de samme standarder draget af dig. Jeg mener ikke, at du skal *fortælle* alle om dem, men handlinger siger mere end ord. Dit væsen er virkelig behageligt, og dit navn passer til dig. Og du har en dejlig humoristisk sans. Tillykke med »Sweet 16«-fødselsdagen! Den sidste sætning var understreget med rødt. Ingen fødselsdagsgave kunne være bedre! Jeg læste det igen og igen, indtil han kom tilbage fra Japan, og vi endelig kunne tale sammen ansigt til ansigt igen.

Det er flere år siden, at jeg fik det brev, men jeg har det stadig. Mange ting har ændret sig siden, men ikke min kærlighed til min bror. I dag støtter jeg ham ikke blot som min bror og ven, men som ældste Gary E. Stevenson fra De Tolv Apostles Kvorum. De råd, han kommer med som et særligt vidne om Kristus for hele verden, giver mig en styrke, ligesom det brev han sendte mig på min 16-års fødselsdag. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Hvad vil I finde i Mormons Bog?

Ældste Gary E. Stevenson
De Tolv Apostles Kvorum

Når I finder tid og et stille sted til at læse i Mormons Bog, tror jeg, at I finder svar, føler at I bliver vejledt og får jeres eget vidnesbyrd om Mormons Bog og et vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Når I læser jer igennem passagerne i denne dyrebare bog, vil I møde jeres elskede Frelser, Herren Jesus Kristus, på næsten hver eneste side. Det skønnes, at en eller anden form af hans navn i gennemsnit bruges en gang per 1,7 vers.¹ Jesus Kristus selv vidnede om bogens sandfærdighed i de sidste dage, da han sagde: »Så sandt som jeres Herre og jeres Gud lever, er den sand« (L&P 17:6).

Jeg er taknemlig for den invitation og det løfte, Herren har givet igennem profeten Moroni til hver eneste af jer – og til alle, der læser Mormons Bog: »Og når I modtager dette [Mormons Bog], vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Jesu Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft« (Moro 10:4; se også vers 3, 5).

Sandhederne I vil finde i Mormons Bog vil opløfte og inspirere jer. De vil styrke jeres tro, fylde jeres sjæl med lys og forberede jer på en fremtid, I knapt kan forestille jer.

På siderne i den bog vil I opdage Guds uendelige kærlighed og ufattelige nåde. Når I stræber efter at følge den lære, I finder der, vil jeres glæde vokse, jeres forståelse blive større, og svarene, I søger, på mange af de udfordringer, som livet på jorden byder på, vil blive udfoldet for jer. Når I ser hen til bogen, ser I hen til Herren. ■

Fra en tale ved oktoberkonferencen 2016.

NOTE

1. Se Susan Easton Black, *Finding Christ through the Book of Mormon*, 1987, s. 16-18.

Han har **fire sønner.**

Født den 6. august
1955 og vokset op i
**Cache Valley
i Utah.**

Han har boet mere
end ni år af sit liv i
Asien.

Ældste GARY E. STEVENSON

Giftede sig med
Lesia Jean Higley
i april 1979 i templet i Idaho Falls.

Fik en bachelorgrad
i **erhvervs-
administration**
fra Utah State University.

Som ung tog han ofte med
sin far hen og besøge
og hjælpe
enkerne
i menigheden.

Han blev kaldet
som apostel i
**oktober
2015.**

Han omtaler sin
hustru
som »solen i
mit liv«.

Han har kaldt sin
**kaldelse til
De Tolvs
Kvorum**
en »knæbrækkende
oplevelse«.

Kaldet som ung
missionær til at tjene i
**Fukuoka-
missionen
i Japan.**

Han var **medstifter**
af en virksomhed, der fremstillede
træningsudstyr, hvor han arbejdede som
administrerende direktør frem til 2008.

Da han var 11 år gammel,
**reddede hans
far ham** fra at komme til at
vække en sovende klapperslange.

Han elsker
at stå på ski,
snowboard og tage på
vandreture.

Han tjente som
president for
**Nagoya-missionen
i Japan**
fra 2004 til 2007.

UNGE VOKSNE

**KOM I TIDLIGT HJEM FRA
JERES MISSION?**

*Hvad grunden end var til det,
kan I stadig nyde evangeliets
velsignelser.*

42

UNGE

**I KAN VÆRE ET
VIDNE OM JESUS
KRISTUS**

56

PERSONLIG ÅBENBARING

**FULGTE NEFIS
EKSEMPEL**

58

UNDERVISNING AF BØRN

**HVAD DET VIL SIGE
AT VÆRE KRISTEN**

LL12

JESU KRISTI
KIRKE

AF SIDSTE DAGES HELLIGE

4 021866 07110 0

Lille Liahona

Hvordan er du
pioner?

Se side LL7 og LL10

**Præsident
Dallin H. Oaks**

Førsterådgiver
i Det Første
Præsidentskab

Fortæl om evangeliet

Frelseren, Jesus Kristus, befalede sine disciple, at de skulle dele evangeliet med alle på jorden. Han sagde:

»Gå ud i alverden og prædik
evangeliet for hele skabningen«
(Mark 16:15).

Vi har brug for, at alle medlemmer af Kirken hjælper med at bringe evangeliet til hele verden.

Her er nogle forslag til, hvor I kan hjælpe:

1. **Elsk** alle som jeres brødre og søstre, som Jesus lærte os.
2. **Hold buddene** så I er et godt eksempel.
3. **Bed** for at få at vide, hvem der er parat til høre om evangeliet, og hvordan I kan fortælle om det.
4. **Hjælp andre** til at lære mere om Jesus Kristus.

Missionering betyder, at man har en indstilling af kærlighed og hjælpsomhed mod andre. Uanset, hvordan andre reagerer, så er I dygtige missionærer, hvis I fortæller om evangeliet med kærlighed! ●

Tilpasset fra »Dele det gengivne evangelium«, Liahona, nov. 2016, s. 57-60.

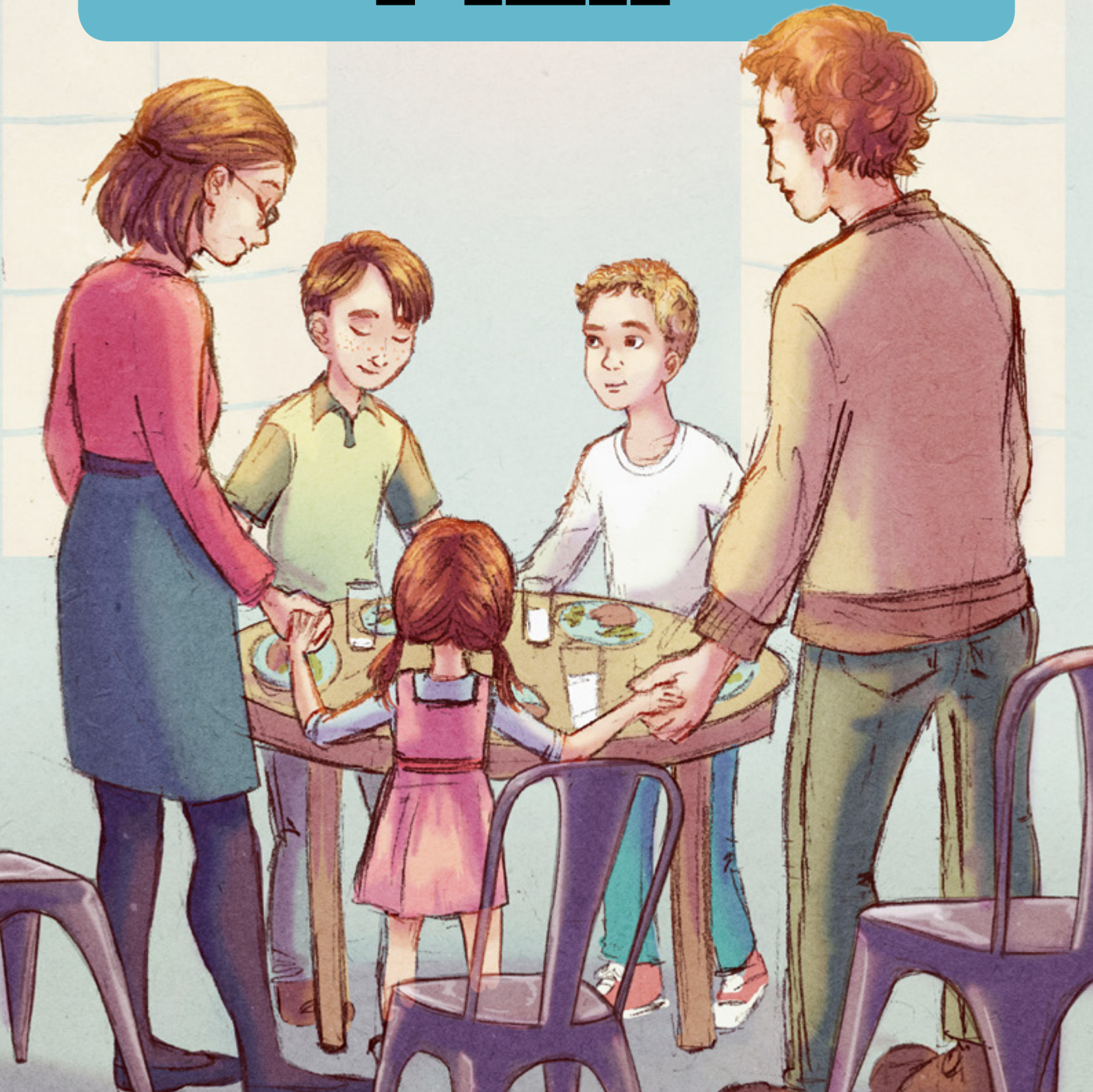

Del med kærlighed

Hvordan kan I vise jeres kærlighed i dag?
Match de enkelte billeder med nummeret i
præsident Oaks budskab.

Beder med FILIP

Shirley Espada-Richey

Baseret på en virkelig hændelse

»Bed altid« (Lære og Pagter 19:38).

Det var første gang, Josef var på besøg hjemme hos Filip. De hyggede sig gevaldigt med at bygge et rumskib af pap. De tegnede endda nogle seje flammer på det. Da Filips mor råbte, at der var mad, gik Josef med Filip ned i køkkenet.

»Jeg beder bordbøn,« sagde Filips far.

Hvad betyder det? tænkte Josef. Han kiggede på Filip og hans familie, da de hver især rørte ved deres pande, så midten af deres bryst og så venstre og dernæst højre side. Josef havde aldrig set nogen gøre det før.

Filip rakte sin hånd frem. Josef så sig omkring og så, at resten af Filips familie holdt hinanden i hånden og bøjede deres hoved. *Skal de til at bede? Er det det, det betød?* tænkte Josef.

Josef ville ikke sår Filips følelser, så han tog Filips hånd. Filips far tog Josefs anden hånd og begyndte så at bede.

»Velsign os, o Herre ...«

Inden de satte sig ned, rørte Filip og hans familie deres pande og bryst, som de havde gjort inden.

Da Josef kom hjem, spurgte mor, hvordan han havde haft det.

»Havde I det sjovt?« spurgte mor.

»Ja,« sagde Josef stille. Han *havde* haft det godt.

Rumskibet var sejt, og burgerne var lækre. Men noget nagede ham.

Mor så indgående på ham. »Det lyder ikke helt, som om du er okay. Er der noget galt?«

»Tja ...«

Josef havde så mange spørgsmål! Han blev ved med at tænke på den bøn. Hvorfor var det anderledes fra, når han og hans familie bad?

»Mor,« sagde han, »hvordan bad du, inden du blev medlem af Kirken?« Josef fortalte hende om Filips families bøn.

»Det lyder, som om de er katolikker, ligesom jeg var engang,« sagde mor. »De laver korsets tegn med deres hænder. Ser du, hvordan det ligner et kors? Det er en påmindelse om, at Jesus døde for os.«

Josef smilede. »Så Filip tror også på Jesus?«

»Det er rigtigt,« sagde mor. »Kan du huske, hvad Filips far sagde i sin bøn?«

Josef måtte tænke over det. »Han takkede Gud for de gaver, han giver os ... og han talte om Kristus!«

»Ser du?« sagde mor med et smil. »Vi er ikke så forskellige. Jeg er glad for, at du kunne bede med Filips familie.«

Nogle få dage senere kom Filip over for at lege. De legede udenfor, da far råbte, at der var mad. Josefs mave rumlede, mens de løb til køkkenet.

»Jeg er ved at dø af sult,« sagde Josef.

»Også mig,« sagde Filip.

Alle indtog deres plads rundt om bordet.

Filip sad ved siden af Josef. Filip slog korsets tegn for sig med sine hænder og rakte ud efter Josefs hånd.

»Sådan her beder vi i vores hus,« sagde Josef. Vi folder hænderne, lukker vores øjne, bøjer vores hoved og beder.«

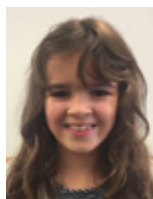
»Bare sådan?«

»Ja, bare sådan.«

»Let,« sagde Filip.

Josef lukkede sine øjne og smilede. Han var glad for, at han kunne bede med sin ven. ●

Forfatteren bor i Californien i USA.

Jeg har venner i skolen, der er katolikker og muslimer, og vi er de bedste venner, for det er sådan, at Jesus ønsker, at vi behandler hinanden.

Elizabeth A. er 8 år og fra West Midlands i England

Hvad betød det at »bede bordbøn«?

Fuld af gode gerninger

Disse tre kvinder i Det Nye Testamente hjalp andre mennesker. Læs, hvad de gjorde og match dem med billederne. Hvad kan I gøre for at hjælpe nogle i dag?

Priskilla og hendes mand levede af at sy telte. Hun underviste om evangeliet sammen med sin mand. De har nok holdt kirke-møder i deres hjem. (Se ApG 18:26).

Lydia var purpurhandler. Ånden rørte hendes hjerte, og hun besluttede sig for at blive døbt. Hun gjorde plads til disciplene i sit hjem, når de var på rejse. (Se ApG 16:14-15).

Tabitha gav til de fattige og syede tøj til de trængende. Da hun døde, opvakte Peter hende fra de døde. (Se ApG 9:36, 39-40). ●

Denne side supplerer side 108 i *Kom og følg mig - For enkeltpersoner og familier.*

For at være pioner

Frimodigt ♩ = 69-76

Tekst og musik: Ruth Muir Gardner
Arrangement: Vanja Y. Watkins

F

1. Du skal ik - ke træk - ke
(2. Men) tro skal du ha' på

C7 F

kær - ren hund - red' mil og mer, gå
ve - jen; mod i ver - den her. Og

C7 F7 Gm

o - ver præ - ri - er, bjerg og dal for at
ar - bejd' hårdt for ret - fær - dig - hed for at

C7 1. F 2. F

væ - re pi - o - ner!
væ - re pi - o - ner!

Hej fra Cambodja!

Hej, jeg hedder Paolo. Og det her er Margo.

Vi besøger Cambodja. Dette har vi fundet ud af!

De fleste børn i Cambodja kommer i skole og kirke på motorcykel med deres forældre. Eller også kan de tage en *tuk tuk* – en trehjulet ladvogn.

Cambodja

er et land i det sydøstlige Asien. Der bor omtrent 15 millioner mennesker her, og omkring 14.000 medlemmer af Kirken.

Her er Mormons Bog på cambodjansk. Det cambodjanske sprog kaldes khmer. Der er 74 bogstaver i deres alfabet – det alfabet med flest bogstaver i verden!

Disse medlemmer af Kirken hilser på hinanden efter traditionel cambodjansk skik, det kaldes *sampeah*. Jo højere oppe hænderne er, jo mere respekt, viser man.

Sidste år bekendtgjorde præsident Nelson, at Cambodjas første tempel ville blive bygget i Phnom Penh, hovedstaden! Templet vil hjælpe familier som denne til at blive besejlet for evigt.

Mange primarybørn i Cambodja er de eneste kristne på deres skole. Det er fordi de fleste folk i Cambodja har en religion, der kaldes buddhisme. Deres religion lærer dem at være ærlige, fredsommelige og vise. Her er et berømt buddhistisk monument i Cambodja, som mennesker fra hele verden besøger.

I meget cambodjansk mad bruger man *prahok*, en syrlig og salt fiskepuré. Disse medlemmer af Kirken lavede en stor portion suppe, som de kunne spise sammen i stavscentret mellem møderne til generalkonferencen.

Tak, fordi I udforskede Cambodja med os. Vi ses næste gang!

Mød nogle af vores venner fra Cambodja!

Jeg føler mig rigtig glad, når jeg adlyder Gud.

Sineth B. er 6 år og fra Kampong Thom i Cambodja

Efter jeg var blevet undervist af missionærerne derhjemme, blev jeg døbt, og jeg er så glad.

Sina B. er 8 år og fra Kampong Thom i Cambodja

**Er I fra Cambodja?
Så skriv til os!
Vi vil mægtigt gerne høre fra jer!**

Mara, pioneren

Jessica Larsen

Baseret på en virkelig hændelse

Oktober 2018, Phnom Penh i Cambodja

Mara knappede sin nederdel og så sig i spejlet. Det var lidt sjovt på en lørdag at tage kirketøjet på, men det var en særlig lørdag. Det var generalkonference!

»Glæder du dig til kvindernes møde?« spurgte Mak (mor). Hun børstede Maras hår med hurtige, blide strøg. »Jeg vil gerne have, at du prøver at lytte så godt, du kan.«

»Ja! Jeg håber, de fortæller pionerhistorier!« Dem kunne Mara bedst lide.

»Det gør de måske,« sagde Mak. »Ved du godt, at din far er pioner?«

Mara blev forvirret. Hendes far havde aldrig trukket en håndkærre.

»Hvordan er han pioner?« spurgte hun.

Mak nikkede hen mod vinduet, mod floden. »Han fiskede der, da han mødte missionærerne. Han var den første i sin familie, der blev døbt,« sagde Mak. »Det gør ham til pioner! Nå, lad os finde din bedstemor.«

Yiay (bedstemor) ventede på dem i forstuen. Maras

forældre og bedsteforældre boede sammen allesammen. Yiay hjalp med at tage sig af Mara, når hun kom hjem fra skole og hendes forældre arbejdede. Nu stod Yiay ved knallerten, der skulle transportere dem til byen.

»Kirken har kun været i Cambodja i 25 år,« fortalte Mak Mara, mens hun åbnede døren og skubbede knallerten ud på gaden. »Så vi er alle pionerer. Selv dig!«

»Hvordan er jeg pioner?« tænkte Mara, mens hun hoppede op på knallerten. Mak kørte med Yiay bagerst og Mara i midten. Mara holdt godt fast, mens de zigzaggede i de fyldte gader.

Da de kørte forbi en café, bølgede der en duft af te over dem. Næsten alle her drak te. Men ikke Mara. Hun fulgte visdomsordet. Mara smilede. Det var en måde, hun var pioner på!

Da knallerten svingede om et hjørne, så Mara et *wat*, et buddhistisk tempel. Det røde spidse tag hævede sig over de andre bygninger. Munke med afbarberet hår og orange kåber sad og studerede i gården.

Mara vidste, at de fleste mennesker i Cambodja var buddhister. De troede ikke på Jesus Kristus. Men det gjorde Mara. »Det er en anden måde, jeg er pioner på,« tænkte Mara. Og i dag skulle hun lytte til profeten!

Da knallerten svingede ind på parkeringspladsen, så Mara mange kvinder ankomme. Nogle var gået eller havde taget knallerten. Andre ankom i en *tuk tuk* – en trehjulet ladvogn. Mange af kvinderne havde kjoler eller nederdele på, ligesom Mara. Og nogle havde *sampots* på, smukke lange nederdele af farverigt, mønstret stof.

Mara, Mak og Yiay satte sig ned i kirkesalen med de andre kvinder. Generalkonferencen var faktisk blevet afholdt en hel uge før i Salt Lake City i USA. Men nu var folk i Cambodja i stand til at se den transmitteret på deres sprog khmer. Mara talte både engelsk og khmer derhjemme, og hun havde også fransk i skolen. Men mange cambodjanere talte kun khmer.

Den første taler sagde ikke noget om pionerer. Men den anden taler fortalte en historie om at gå op ad en

stejl jordvej på vej hjem fra skole. Den blev kaldt »dren-gestien«, og sommetider tog hun sine sko af og gik barfodet. Hun ville gerne gøre svære ting, så hun kunne være pioner! Mara smilede, da hun tænkte over alle de måder, *hun* var pioner på.

Den sidste taler var profeten. Han stod rank. Mara lyttede ekstra nøje efter. »Jeg opfordrer jer til at læse Mormons Bog begyndende nu og indtil slutningen af året,« sagde han. »Himlene vil åbne sig for jer. Herren vil velsigne jer.«

Mara vidste, at det ikke ville blive let at læse hele Mormons Bog igennem. Hun så rundt på kvinderne omkring sig. De havde alle valgt at følge Jesus Kristus. Alle var de kommet i aften for at lytte til profeten. Hun ville følge profeten, akkurat som de gjorde. Hun ville være en pioner. ●

Forfatteren bor i Texas i USA.

Ved oktoberkonferencen 2018 bekendtgjorde præsident Russell M. Nelson også, at der ville blive bygget et tempel i Cambodja!

Jeg er kristen!

Marissa Widdison
Kirkens Tidsskrifter

Da jeg blev døbt og bekræftet, påtog jeg mig Kristi navn. Det betyder, at jeg valgte at følge ham og prøve at gøre, hvad der er rigtigt.

Jeg er kristen! Jeg tror på, at Kristus er Guds enbårne Søn. Fredsfyrsten, den gode Hyrde, Livets Brød og den Hellige.

Jeg er kristen! Jeg læser i skrifterne dagligt og lærer om hans liv. Hans mirakler, hans lære og hans evige sonoffer.

Jeg er kristen! Jeg ønsker, at verden skal vide, at Jesus døde for dem. Fordi han gav sit liv for os – kan vi alle leve igen!

Jeg er kristen! Når min sjæl sørger over synd eller jordiske bekymringer, vender jeg mit hjerte til Jesus, og jeg ved, at han er der.

Jeg er kristen! Jeg bruger, hvad jeg har for at hjælpe mine venner i nød.
Jeg prøver at gøre, som Kristus ville have gjort, jeg følger hans vej.

Jeg er kristen! Jeg tilgiver alle, der vælger at gøre noget forkert.
Jeg kan lide fred og venskab og at hjælpe folk med at enes.

Jeg er kristen! Jeg husker på Kristus, som han bad os om:
Jeg tager nadveren hver uge og lover at være trofast.

Jeg er kristen! Jeg elsker Jesus Kristus af hele mit hjerte. Det er sandt!
Nu er det jeres tur – fortæl gerne om, hvad det vil sige at være kristen for jer! ●

Jeg er kristen! Selvom jeg er alene, gør jeg det rette.
Jeg er ærlig, modig og dydig. Man kan regne med mig.

VIDSTE I?

At ordet »kristne« første gang blev brugt i Det Nye Testamente for at beskrive folk i byen Antiokia, der fulgte Jesus. I kan læse om dem i Apostlenes Gerninger 11:26.

»Vil du komme til min dåb?«

Rebecca Hogg
Eric B. Murdock

Baseret på en virkelig hændelse

»Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende« (1 Tim 4:12).

Oliver kunne ikke vente til denne uge var gået. I næste uge blev han otte år, og han havde ventet på det, siden han var fire. Han skulle døbes.

Oliver var så spændt på sin dåb, at han havde lyst til at råbe det højt ud, så hele England kunne høre det! Han kunne ikke vente med at fortælle sin ven Dylan om det i skolen.

»Jeg kan ikke fatte det. Jeg skal *endelig* døbes lige snart,« sagde Oliver. »Det bliver fantastisk!«

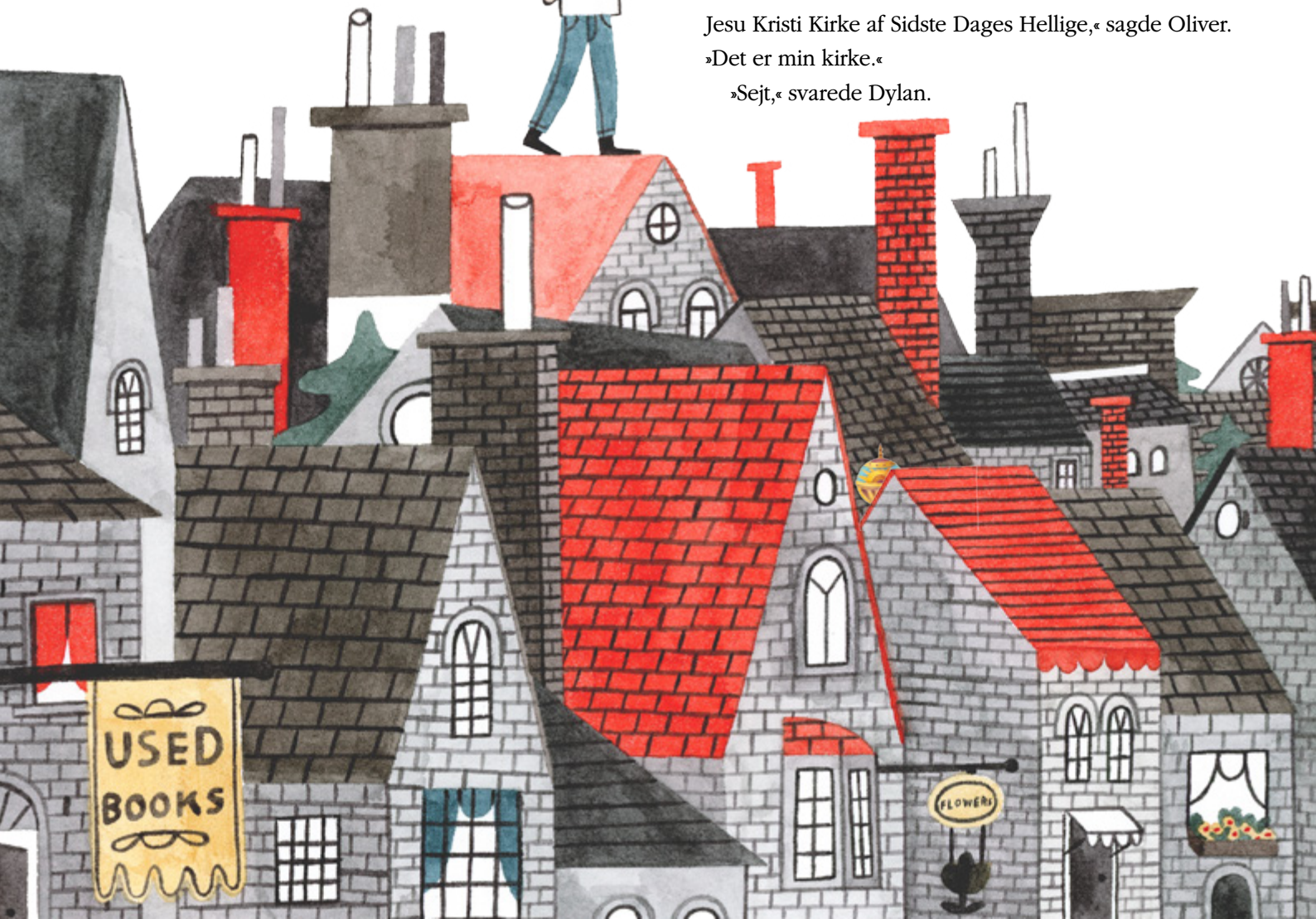
»Jeg troede, at det kun var babyer, der blev døbt.« Dylan så forvirret ud.

»Børn skal mindst være 8 år for at blive døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,« sagde Oliver.

»Det er min kirke.«

»Sejt,« svarede Dylan.

Oliver havde lyst til at råbe det ud over det hele, så alle i hele England kunne høre det!

Pludselig fik Oliver en tanke. »Har du lyst til at komme med til min dåb?»

»Helt sikkert,« sagde Dylan. »Men jeg er nødt til at spørge mine forældre først.«

»Okay!«

Oliver var glad for, at Dylan måske kom til hans dåb. Det gav ham en anden ide. »Jeg vil ikke kun dele min dåb med *en* ven. Jeg vil indbyde så mange, jeg kan!« Oliver skyndte sig hjem og fortalte mor, at han havde en plan.

På fastesøndagen inden sin dåb, begyndte Oliver på sin plan. Han bar sit vidnesbyrd fra talerstolen, hvor han sagde: »Jeg skal døbes næste lørdag, og jeg vil gerne have, at alle kommer! Vil I være søde at indbyde alle, I kender, der ikke er medlem, eller som ikke kommer i Kirken, til min dåb?» Han følte sig som en missionær. Han kunne godt lide den følelse!

I ugens løb inviterede Oliver venner, familie og sine lærere med til sin dåb.

»Det vil betyde meget for mig, hvis I kan komme,« sagde han til dem.

Som lørdagen nærmede sig, begyndte Oliver at tænke på, hvor mange mennesker der egentligt ville dukke op. Hvad nu, hvis alle havde for travlt eller ikke havde lyst til at komme?

Han bad en lille bøn om, at der i det mindste ville komme nogle få af dem, han havde inviteret. Så bekymrede han sig ikke mere om, hvem der ville dukke op. Han vidste, at han havde gjort det rette ved at invitere dem. Desuden var det vigtigste den dag, at han blev døbt.

Da Oliver kom hen i kirken på sin dåbsdag, kunne han knap tro sine egne øjne. En masse af hans venner var der for at støtte ham. Han så endda en masse mennesker, han aldrig havde set før. Han vinkede, da Dylan ankom med sine forældre.

Da det var tid til, at Oliver skulle døbes, trådte han ned i det varme vand. Hans far tog hans hånd, ligesom de havde øvet det. Så bad han den korte dåbsbøn og sænkede Oliver ned i vandet. Inden Oliver vidste af det, var han oppe igen – dryppende og storsmilende. Han vidste, at han fulgte Jesu eksempel.

Da Oliver var kommet i noget tørt tøj, bekræftede hans far og nogle få andre mænd ham som medlem af Kirken og gav ham en særlig velsignelse, hvor de opfordrede ham til at modtage Helligånden. Bagefter, spurgte Oliver, om han måtte bære sit vidnesbyrd.

»Mange tak for, I er kommet for at støtte mig på denne særlige dag. Det betyder rigtig meget for mig,« sagde han. »Jeg er så taknemmelig for min dåb, og jeg tror, det her er Kristi kirke på jorden.«

Bagefter kom folk hen for at ønske Oliver tillykke.

»Tak for, at du indbød mig!« sagde Dylan. »Det gav en god følelse indeni.«

»Alle har været så venlige!« sagde Dylans mor. »Vi har følt os meget velkomne.«

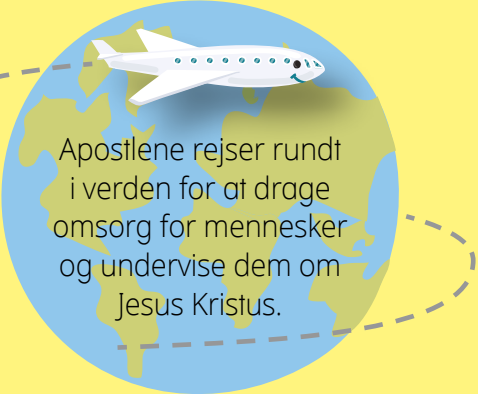
Den aften satte far sig i fodenden af Oliver's seng. »Sikke en dejlig dag!« sagde far.

Oliver nikkede. »Jeg er glad for, at jeg kunne dele den med mine venner.« ●

Forfatterne bor henholdsvis i Kent i England og i Utah i USA.

Ældste Christofferson på besøg i Filippinerne

Apostlene rejser rundt i verden for at drage omsorg for mennesker og undervise dem om Jesus Kristus.

Ældste D. Todd Christofferson og søster Kathy Christofferson besøgte Kirkens medlemmer i Filippinerne. Det er et land, der består af mere end 7000 øer. Der er flere end 770.000 medlemmer af Kirken.

Ældste Christofferson sagde også, at besøger man Filippinerne kommer man hjem med et smil på læberne!

En masse af Kirkens medlemmer fra Filippinerne – især de unge kvinder – tager på mission. Ældste Christofferson sagde, at de er kendt for at være gode til at lære sprog.

Ældste Christofferson sagde:

Vær venlige og pas på hinanden. Det er det, der kaldes omsorg.

Efterlev evangeliet – det hele!

Del evangeliet med andre.

»Det er de små ting, der gør den store forskel i individers og familiers liv.«

Find det!

Maria og Daniel fra Filippinerne kan lide at hjælpe deres *lola* (bedstemor). I dag skiftedes de til at skubbe hendes kørestol igennem parken, mens hun fortalte dem om den missionær, der havde døbt hende. Se, om I kan finde de 9 ting, som Maria og Daniel måske skal bruge på en mission engang.

Salmebog

Slips

Pæne sko

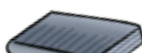
Tandbørste

Skrifterne

Kuglepen

Dagbog

Kop

Pæne sko

Vis og fortæl

Alžběta K. er 7 år og fra Zlín-regionen i Tjekkiet

Jeg har en ven, som jeg mødte på stranden i min ferie. Venskab er en vidunderlig gave fra vor himmelske Fader!
Terežka J. er 6 år og fra Zlín-regionen i Tjekkiet

Jeg er Guds barn. Han elsker mig.
Nahomie K. er tre år og fra provinsen Kasai-Central i Den Demokratiske Republik Congo

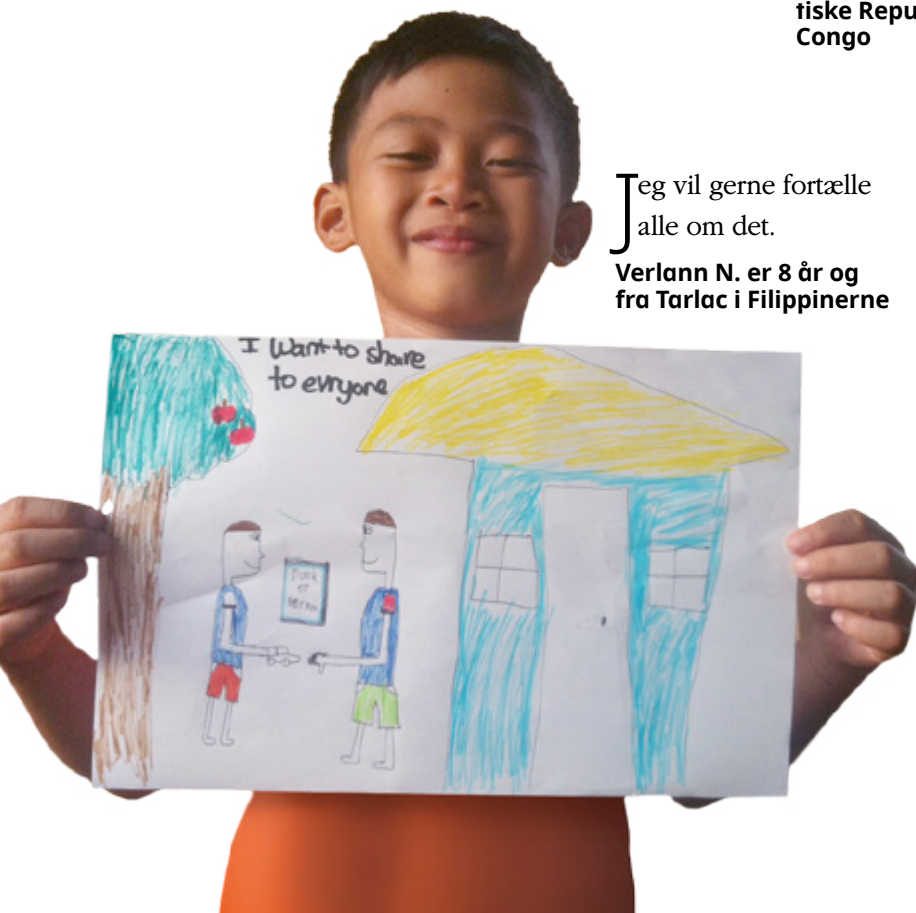

Jeg kan godt lide at give andre et kram.
Ethan L. er 6 år og fra Occitanie i Frankrig

See, hvad vi har lavet til vores Sventighedshave!

Abnahia og Jatziel G. er henholdsvis 5 og 7 år og fra Puerto Rico

Jeg vil gerne fortælle alle om det.
Verlann N. er 8 år og fra Tarlac i Filippinerne

Da jeg var lille, var jeg bange for vand. Selvom folk sagde, at jeg ikke skulle være bange, var jeg det. Missionærerne fortalte mig, at Jesus Kristus blev døbt for at vise os et eksempel, og jeg kunne mærke frygten forsvinde. Da jeg blev døbt, følte jeg stor glæde.

Sarah T. er 11 år og fra Île de France i Frankrig

Ældste
Taniela B. Wakolo
De Halvfjerds

»I må påtage jer Kristi navn, som er mit navn« (3 Ne 27:5).

Jeg er født i Fiji. Mine forældre var ikke medlem af Kirken, men de gik i en anden kirke.

Da jeg blev voksen, giftede jeg mig med min kone, Anita. Hun var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hun blev ved med at invitere missionærerne hjem for at undervise mig.

En dag sagde jeg, at de kunne komme til middag de næste tre aftener. Jeg sagde, at de kun måtte bruge Bibelen til at besvare mine spørgsmål. Deres svar var fuldendte. På den tredje aften stillede de *mig* et spørgsmål.

»Hvis du havde en købmandsforretning, hvad ville du så kalde den?«

»Jeg ville kalde den familien Wakolos

købmandsforretning, for det er min forretning,« svarede jeg.

»Hvem bør en kirke så opkaldes efter?« spurgte de.

Det var et godt spørgsmål. Og jeg kendte svaret i mit hjerte og min sjæl. Den sande kirke måtte være opkaldt efter Jesus, for det er hans kirke. Og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var opkaldt efter ham!

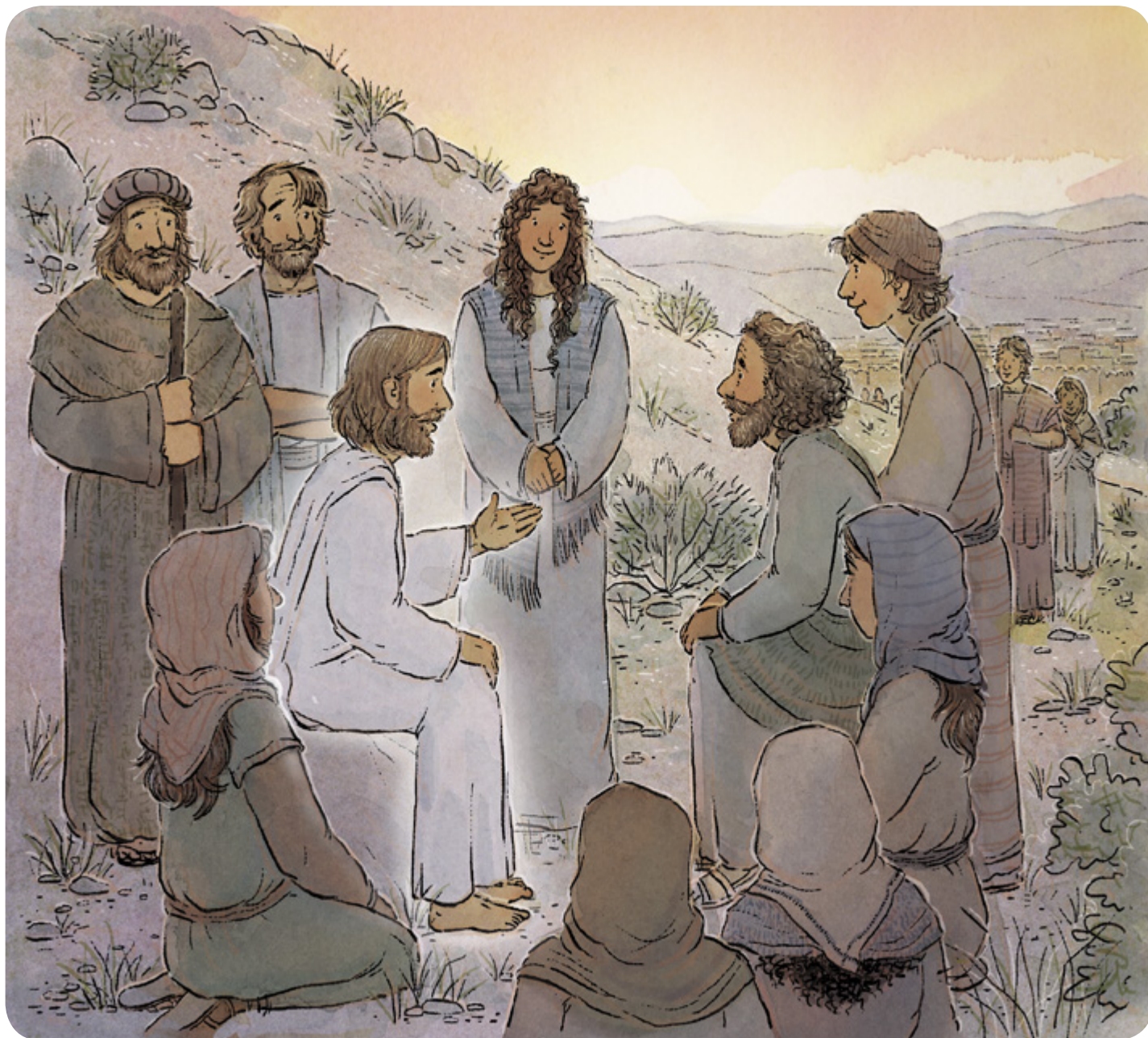
Jeg havde blot et spørgsmål mere: »Hvornår kan jeg blive døbt?« Det blev jeg en uge senere.

Da jeg blev døbt, påtog jeg mig Jesu Kristi navn. Det betyder, at jeg blev medlem af hans kirke og lovede at følge ham. Jeg prøver at gøre mit bedste hver dag for at leve, som han gjorde. Jeg ved, at dette er Jesu Kristi sande kirke. ●

Det er HANS kirke

Jesus sagde fortæl om evangeliet

Efter Jesus var død og opstået, besøgte han sine disciple. Han sagde til dem, at de skulle lære alle mennesker at holde buddene og blive døbt.

Peter var blevet den profet, der skulle lede Kirken på jorden. Jesus lovede, at Helligånden ville være med dem.

Jesus vendte tilbage til himmelen efter, han havde undervist sine disciple.

Disciplene begyndte at rejse rundt og undervise folk i forskellige lande.

Jeg kan også hjælpe med at fortælle om evangeliet. Jeg kan være en god ven og stå for det rette. ●

Læs, hvad Jesus belærte om i Matthæus 28 og Apostlenes Gerninger 1.

Jesus ønsker, at jeg fortæller om evangeliet

Kære forældre

Jesus sagde til sine disciple, at de skulle »gå ud i alverden og prædik[e] evangeliet« (Mark 16:15). Denne måneds blad kan give jeres familie idéer til, hvordan I kan dele evangeliet, hvor end I bor. Hvis alle med dette blad blot fortæller én anden familie om evangeliet, så forestil jer, hvor mange flere mennesker, der ville lære om Jesus! Her er nogle spørgsmål, I kan tale om, når I læser de enkelte historier:

- Er der nogle, vores familie kan invitere med til Primary, en dåb eller en aktivitet i Kirken?
- Hvad kan vores familie gøre i denne måned for at dele evangeliet gennem vores eksempel?
- Ved vores venner og naboer, at vi er kristne?

Markér som familie alle de gange, nogle i fortællingerne fortæller om evangeliet. Læg så jeres egen missionsplan som familie. Og lad os høre, hvordan det går!

Lad os fylde verden med godhed!

Lille Liahona

New Friend section
50 E. North Temple St.,
Room 2393
Salt Lake City, UT 84150
USA
liahona@ldschurch.org

Find den skjulte Liahona indeni!

INDHOLD

- LL2** Det Første Præsidentskab: Fortæl om evangeliet
- LL4** Beder med Filip
- LL6** Fuld af gode gerninger
- LL7** Musik: For at være pioner
- LL8** Hej fra Cambodja!
- LL10** Mara, pioneren
- LL12** Jeg er kristen!
- LL14** Vil du komme til min dåb?
- LL16** Apostle over hele verden: Ældste Christofferson på besøg i Filippinerne
- LL18** Vis og fortæl
- LL19** Det er hans kirke
- LL20** Historier fra skriften: Jesus sagde fortæl om evangeliet
- LL23** Malebogsside: Jesus ønsker, at jeg fortæller om evangeliet